

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.12.2011
KOM(2011) 883 wersja ostateczna

2011/0435 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie [...] w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEK(2011) 1558 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 1559 wersja ostateczna}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST I CEL WNIOSKU

1.1. Kontekst ogólny

Mobilność wykwalifikowanych specjalistów w Unii Europejskiej jest mała. Wydaje się jednak, że istnieje duży niewykorzystany potencjał w zakresie mobilności: według badania Eurobarometru z 2010 r.¹ 28 % obywateli UE rozważa podjęcie pracy za granicą. Uznawanie kwalifikacji zawodowych jest kluczem do skutecznego funkcjonowania podstawowych swobód rynku wewnętrznego dla obywateli UE. Jednocześnie mobilność nie powinna mieć miejsca kosztem konsumentów, w szczególności pacjentów, którzy oczekują od pracowników służby zdrowia odpowiednich umiejętności językowych. Ponadto potencjał bardziej zintegrowanego rynku usług pozostaje niewykorzystany w obszarze usług świadczonych w ramach wolnych zawodów; podczas gdy w dyrektywie usługowej² z 2006 r. stworzono nowe możliwości, głównym celem dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych z 2005 r.³ była konsolidacja 15 obowiązujących dyrektyw w ramach jednego instrumentu.

Modernizacja dyrektywy stanowiłaby także odpowiedź na potrzeby państw członkowskich, w których występuje rosnący niedobór wykwalifikowanej siły roboczej. W związku z tym mobilność obywateli UE na jednolitym rynku jest ważną kwestią. Niedobór siły roboczej nie tylko będzie utrzymywał się w przyszłości, ale przewiduje się, że wzrośnie w szczególności w służbie zdrowia, w sektorze edukacji, a także w sektorach rozwijających się, takich jak budownictwo lub usługi dla przedsiębiorstw.

Już w swojej strategii na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu („Europa 2020”) Komisja podkreśliła potrzebę sprzyjania wewnątrzunijnej mobilności. W komunikacie „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy”⁴ ostrzegano, że na rynku pracy UE utrzymuje się brak równowagi i że nie wykorzystuje się wystarczająco możliwości związanych z mobilnością pracowników. Również w sprawozdaniu na temat obywatelstwa⁵ z 2010 r. podkreślono potrzebę modernizacji w tej dziedzinie w interesie obywateli UE.

W rocznej analizie wzrostu gospodarczego w latach 2011 i 2012⁶ i w Akcie o jednolitym rynku⁷ Komisja wskazała na uznawanie kwalifikacji zawodowych jako na kwestię o

¹ Eurobarometr nr 363.

² Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

³ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

⁴ „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy - Przewidywanie wymogów rynku pracy i potrzeb w zakresie umiejętności oraz ich wzajemne dopasowywanie”, komunikat Komisji, COM(2008)868 z 16.12.2008.

⁵ Sprawozdanie na temat obywatelstwa UE – 2010 r. „Usunięcie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE”, COM(2010)603 z 27.10.2010.

⁶ „Roczna wizja wzrostu gospodarczego: wsparcie całościowej odpowiedzi UE na kryzys”, komunikat Komisji, COM(2011)11 z 12.1.2010.

⁷ Komunikat Komisji „Akt o jednolitym rynku: Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania – Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego”, COM(2011)206, SEC(2011)467.

zasadniczym znaczeniu. W Akcie o jednolitym rynku podkreślono potrzebę modernizacji obowiązujących ram jako elementu dwunastu dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania wśród obywateli. Dnia 23 października 2011 r. Rada Europejska⁸ wezwała instytucje do podjęcia najwyższych starań w celu osiągnięcia porozumienia politycznego w kwestii 12 inicjatyw określonych w Akcie o jednolitym rynku, w tym w sprawie wniosku Komisji dotyczącego modernizacji przedmiotowej dyrektywy. Parlament Europejski również wezwał do podjęcia pilnych działań w swoim sprawozdaniu z dnia 15 listopada 2011r.⁹.

1.2. Cel wniosku

Komisja nie proponuje nowej dyrektywy, lecz właściwie ukierunkowaną modernizację istniejących przepisów z uwzględnieniem następujących celów:

- zmniejszenie złożoności procedur dzięki europejskiej legitymacji zawodowej, która pozwalałaby na pełniejsze wykorzystanie zalet systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), który już odniósł powodzenie (zob. sekcja 4.1);
- reforma ogólnych przepisów dotyczących podejmowania działalności w innym państwie członkowskim lub tymczasowego przenoszenia się (zob. sekcje 4.2., 4.3 i 4.4.);
- modernizacja systemu automatycznego uznawania kwalifikacji, w szczególności w przypadku pielęgniarek, położnych, farmaceutów i architektów (zob. sekcje 4.5, 4.6 i 4.7);
- zaproponowanie w dyrektywie ram prawnych dla częściowo wykwalifikowanych specjalistów i dla notariuszy (zob. sekcja 4.8);
- wyjaśnienie gwarancji dla pacjentów, których obawy dotyczące umiejętności językowych i ryzyka uchybień należy lepiej odzwierciedlić w ramach prawnych (zob. sekcja 4.9);
- wprowadzenie wymogu prawnego w odniesieniu do dostarczania w sposób bardziej przyjazny użytkownikom informacji tematycznych dotyczących przepisów regulujących uznawanie kwalifikacji w oparciu o kompleksową infrastrukturę administracji elektronicznej dla całego procesu uznawania kwalifikacji (zob. sekcja 4.10);
- rozpoczęcie systematycznego przeglądu i systematycznej wzajemnej oceny w odniesieniu do wszystkich zawodów regulowanych w państwach członkowskich (zob. sekcja 4.11).

⁸ EUCO 52/11.

⁹ A7-0373/2011.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

Inicjatywa jest wynikiem oceny ex-post dyrektywy i szerokich konsultacji ze wszystkimi głównymi zainteresowanymi stronami, w tym właściwymi organami, organizacjami zawodowymi, instytucjami akademickimi i obywatelami.

2.1. Ocena

Ocenę ex-post prowadzono od marca 2010 r. do maja 2011 r. Komisja Europejska zwróciła się do właściwych organów i krajowych koordynatorów ds. stosowania dyrektywy i otrzymała około 200 sprawozdań dotyczących doświadczeń, opublikowanych na stronie internetowej Komisji¹⁰.

Ponadto firmie GHK Consulting zlecono przeprowadzenie badania¹¹ dotyczącego w szczególności skutków niedawnych reform systemu edukacji w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych.

2.2. Konsultacje społeczne

Dnia 7 stycznia 2010 r. Komisja rozpoczęła konsultacje społeczne dotyczące dyrektywy. Służby Komisji otrzymały 370 uwag¹².

Dnia 22 czerwca 2010 r. Komisja przyjęła zieloną księgę¹³ „Unowocześnienie dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych”. Otrzymano około 420 uwag. Komisja zorganizowała także dwie publiczne konferencje na temat zmiany dyrektywy.

2.3. Wynik konsultacji

Wszystkie zainteresowane strony uznały potrzebę zapewnienia lepszego dostępu do informacji na temat uznawania kwalifikacji. Większość obywateli i organizacji zawodowych poparła uproszczenie procedur uznawania kwalifikacji, podczas gdy przedstawiciele służby zdrowia podkreślili także potrzebę zagwarantowania jakości usług. Znaczna większość zainteresowanych stron we wszystkich kategoriach wyraziła pozytywne opinie na temat pomysłu europejskiej legitymacji zawodowej. Wiele organizacji zawodowych wyraziło poparcie dla zmiany koncepcji wspólnych platform. Większość właściwych organów i organizacji zawodowych reprezentujących zawody korzystające z automatycznego uznawania kwalifikacji zgodziła się co do potrzeby modernizacji systemu.

2.4. Grupa sterująca ds. europejskiej legitymacji zawodowej

W styczniu 2011 r. Komisja Europejska utworzyła grupę sterującą złożoną z ekspertów zewnętrznych w celu omówienia potrzeby i wykonalności wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej. Grupa zgromadziła przedstawicieli różnych stowarzyszeń

¹⁰ Zob. http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/policy_developments/evaluation_en.htm.

¹¹ Badanie, opublikowane dnia 31 października 2011 r., dostępne jest pod adresem: http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/docs/policy_developments/final_report_en.pdf.

¹² Zob. http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2011/professional_qualifications_en.htm.

¹³ COM(2011)367 wersja ostateczna.

zawodowych i właściwych organów oraz przeprowadziła szereg badań sytuacyjnych¹⁴ przedstawionych na Forum Jednolitego Rynku, które odbyło się w Krakowie w dniach 3–4 października. W swojej deklaracji uczestnicy Forum z zadowoleniem przyjęli koncepcję europejskiej legitymacji zawodowej.

2.5. Ocena skutków

Komisja przeprowadziła ocenę skutków różnych wariantów strategicznych.

W ramach tej analizy zidentyfikowano osiem grup problemów głównie w oparciu o wynik oceny i reakcje na zieloną księgę. Wspomniane grupy problemów obejmują: dostęp do informacji dotyczących procedur uznawania kwalifikacji, skuteczność procedur uznawania kwalifikacji, funkcjonowanie systemu automatycznego uznawania kwalifikacji, warunki mające zastosowanie w przypadku prowadzenia działalności i w przypadku mobilności tymczasowej oraz zakres stosowania dyrektywy. Ponieważ podczas oceny jednym ze szczególnych zagadnień okazało się zdrowie publiczne, przy określaniu problemu uwzględniono również ochronę pacjentów. Ostatni problem dotyczy braku przejrzystości i uzasadnienia wymogów dotyczących kwalifikacji w przypadku zawodów regulowanych.

W ramach analizy określono trzy następujące cele ogólne: ułatwienie mobilności specjalistów i wewnątrzunijnego handlu usługami, sprostanie wyzwaniu związanemu z obsadzeniem stanowisk wymagających posiadania wysokich kwalifikacji i zaoferowanie większej liczby możliwości osobom poszukującym pracy. W ramach tych celów określono cele szczegółowe z uwzględnieniem kontekstu i zidentyfikowanych problemów.

Przeanalizowano szereg wariantów dla każdej grupy problemów i oceniono je przy zastosowaniu następujących kryteriów: skuteczność, efektywność, spójność i wpływ na zainteresowane strony (korzyści i koszty dla mobilnych specjalistów, państw członkowskich, konsumentów i pacjentów, pracodawców).

W odniesieniu do dostępu do informacji w ramach oceny skutków zbadano różne warianty służące ułatwieniu identyfikacji właściwych organów i wymogów w zakresie dokumentacji oraz propagowaniu korzystania z procedur elektronicznych. Za wariant preferowany uznano rozszerzenie zakresu pojedynczych punktów kontaktowych (utworzonych na podstawie dyrektywy usługowej). Dzięki rozwinięciu istniejących struktur wariant ten nie powinien wiązać się ze znacznym wzrostem kosztów.

W związku ze skutecznością procedur uznawania kwalifikacji rozważono różne warianty służące skróceniu czasu trwania procedur i zapewnieniu lepszemu wykorzystaniu środków wyrównawczych. Wariantem preferowanym było wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej, w oparciu o większe zaangażowanie ze strony rodzimego państwa członkowskiego, ponieważ takie rozwiązanie stwarza warunki sprzyjające przyspieszeniu procedury uznawania kwalifikacji. Dla określonych państw członkowskich wariant ten może wiązać się z ponoszeniem pewnych kosztów administracyjnych, jednak dzięki niemu specjaliści mogliby korzystać z szybszych procedur uznawania kwalifikacji. Ponadto określono zestaw środków mających na celu poprawę stosowania i organizacji środków wyrównawczych. Ponadto w ramach analizy uznano, że konieczna jest zmiana pojęcia

¹⁴ Zob.
http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/policy_developments/european_professional_card_en.htm.

„wspólnych platform” w celu ułatwienia uznawania kwalifikacji w odniesieniu do określonych zawodów.

Jeżeli chodzi o system automatycznego uznawania kwalifikacji, przeanalizowano różne warianty mające na celu usprawnienie procedury zawiadamiania o nowych dyplomach i ich badania. Najbardziej skutecznym i efektywnym wariantem wydaje się utworzenie funkcji krajowych komórek ds. nadzoru zgodności z prawem. Przeanalizowano różne zestawy wariantów mających na celu dostosowanie minimalnych wymogów w zakresie kształcenia w odniesieniu do zawodów związanych z konkretnymi sektorami – w szczególności w odniesieniu do lekarzy, pielęgniarek/pielęgniarzy, położnych, farmaceutów i architektów – oraz modernizację klasyfikacji rodzajów działalności gospodarczej zawartej w załączniku IV do dyrektywy. Warianty te przedstawiono w streszczeniu oceny skutków.

Przeanalizowano szereg wariantów w celu uproszczenia warunków mających zastosowanie do stałego miejsca prowadzenia działalności. W szczególności w ocenie skutków stwierdzono, że poziomy kwalifikacji określone w art. 11 należy zachować jako punkt odniesienia przy porównywaniu kwalifikacji, nie należy ich jednak stosować nadal przy ocenie kwalifikowalności danego wniosku. Wprowadzenie w dyrektywie zasady częściowego dostępu określono jako kolejne rozwiązanie, dzięki któremu możliwe jest zmniejszenie utrudnień dla mobilności. Szczególne wymogi mające zastosowanie do specjalistów pochodzących z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany, uznano za zbędne w ramach zasad dotyczących prowadzenia działalności.

W związku z mobilnością tymczasową w ramach oceny skutków przeanalizowano różne warianty, dzięki którym prawdopodobne byłoby ułatwienie tego rodzaju mobilności i zwiększenie pewności prawa z punktu widzenia specjalistów. Jeden z wybranych wariantów polega na uproszczeniu wymogów nakładanych na towarzyszących konsumentom specjalistów pochodzących z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany. Ponadto w ocenie skutków stwierdzono, że każde państwo członkowskie powinno przedstawić wykaz zawodów mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo (w odniesieniu do których niezbędne jest przeprowadzenie wstępnej kontroli kwalifikacji).

W ramach oceny skutków zbadano różne warianty strategiczne mające na celu wyjaśnienie zakresu stosowania dyrektywy i rozszerzenie go na nowe kategorie specjalistów. W ocenie skutków opowiedziano się za rozszerzeniem zakresu stosowania dyrektywy, na określonych warunkach, na specjalistów posiadających niepełne kwalifikacje i notariuszy. W przypadku kwalifikacji nabytych w państwie trzecim za wariant preferowany uznano utrzymanie stanu obecnego. Państwa członkowskie powinny jednak rozszerzyć przewidziany w dyrektywie sposób traktowania obywateli Unii na innych obywateli państw trzecich, o ile jest to wymagane w porozumieniach międzynarodowych o usługach świadczonych w ramach wolnych zawodów.

W odniesieniu do ochrony pacjentów ocenie poddano różne warianty mające na celu zapewnienie większych gwarancji w odniesieniu do statusu specjalistów i ich umiejętności językowych. W tym obszarze do wariantów preferowanych należy wprowadzenie mechanizmu ostrzegania w połączeniu ze zwiększoną przejrzystością między państwami członkowskimi w zakresie nieustannego doskonalenia zawodowego oraz wyjaśnienie zasad mających zastosowanie do kontroli umiejętności językowych.

Rozważono szereg wariantów mających na celu poprawę przejrzystości i uzasadnienia w zakresie zawodów regulowanych. Zidentyfikowany w ramach oceny skutków wariant

preferowany polega na wprowadzeniu wzajemnej oceny stosowania przepisów krajowych regulujących dostęp do określonych zawodów.

Uznano, że synergie między różnymi wariantami preferowanymi zapewniają wewnętrzną spójność inicjatywy.

Rada ds. Ocen Skutków rozpatrzyła projekt oceny skutków, a jej zalecenia zmierzające do jej poprawy włączono do sprawozdania końcowego. Opinia Rady ds. Ocen Skutków jest opublikowana wraz z niniejszym wnioskiem, podobnie jak końcowa ocena skutków i jej streszczenie.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Niniejszy wniosek opiera się na art. 46, art. 53 ust. 1, art. 62 i 114 TFUE.

3.2. Pomocniczość i proporcjonalność

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, o ile wniosek nie podlega wyłącznym kompetencjom UE.

Cel dyrektywy nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez działania państw członkowskich, które nieuchronnie prowadziłyby do rozbieżnych wymogów i systemów proceduralnych zwiększających złożoność regulacji prawnych i powodujących nieuzasadnione przeszkody w mobilności specjalistów. Ponadto zmiany obecnego systemu prawnego oznaczają zmianę istniejącej dyrektywy, której można dokonać jedynie w ramach prawa Unii. Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Zasada proporcjonalności wymaga, aby każda interwencja była ukierunkowana i nie wykroczyła poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia celów. Proponowane zmiany ograniczają się do tego, co niezbędne w celu zapewnienia lepszego funkcjonowania przepisów dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych, a zatem są zgodne z tą zasadą.

3.3. Wybór instrumentu

Wniosek opiera się na art. 46, art. 53 ust. 1, art. 62 i 114 Traktatu, które przewidują stosowanie dyrektywy do celów wzajemnego uznawania kwalifikacji. Ponadto dyrektywa najlepiej odpowiada realizacji przedmiotowego zadania, ponieważ zapewnia państwom członkowskim elastyczność niezbędną do wdrożenia ustanowionych przepisów z uwzględnieniem ich krajowej specyfiki administracyjnej i prawnej. W związku z faktem, że państwa członkowskie muszą zmienić znaczną liczbę krajowych aktów ustawodawczych, ważne jest jednak, aby do zgłoszenia swoich środków transpozycji dołączyły co najmniej jeden dokument wyjaśniający związek pomiędzy częściami składowymi dyrektywy i odpowiednimi częściami krajowych instrumentów transpozycji.

3.4. Europejski Obszar Gospodarczy

Akt będący przedmiotem wniosku dotyczy spraw Europejskiego Obszaru Gospodarczego i dlatego jego zakres powinien obejmować Europejski Obszar Gospodarczy.

4. SZCZEGÓŁOWE WYJAŚNIENIE DOTYCZĄCE WNIOSKU

Proponowane zmiany dyrektywy 2005/36/WE przedstawia się zgodnie z celami określonymi w sekcji 1.2.

4.1. Europejska legitymacja zawodowa i system wymiany informacji na rynku wewnętrznym

4.1.1. Europejska legitymacja zawodowa

Europejska legitymacja zawodowa będzie stanowiła alternatywne narzędzie, które można wdrożyć w przypadku tych zawodów, które spełniają kilka celów: oddolne zapotrzebowanie ze strony członków zawodu, znaczna mobilność i lepsza współpraca pomiędzy właściwymi organami poprzez IMI. Europejska legitymacja zawodowa oferuje także możliwości w odniesieniu do zawodów, których dotyczy głównie mobilność tymczasowa. Podsumowując, wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej będzie zależało od tego, czy wymagane jest jej wprowadzenie w odniesieniu do danego zawodu. Jej atrakcyjność powinna jednak sprawiać, że będzie ona przyjmowana w odniesieniu do coraz większej liczby zawodów.

Europejska legitymacja zawodowa ma na celu ułatwienie i przyspieszenie procedury uznawania kwalifikacji przy jednoczesnym zwiększeniu jej przejrzystości. W związku z tym legitymacja ta wymaga większego zaangażowania ze strony rodzimego państwa członkowskiego, co oznacza przeniesienie pewnych kosztów i obciążeń administracyjnych z przyjmującego państwa członkowskiego na rodzime państwo członkowskie. Korzystanie z IMI powinno jednak zmniejszyć te koszty, a nową procedurę mogą przeprowadzać właściwe organy na miejscu, które już teraz są często zaangażowane w przygotowanie akt dotyczących uznawania krajowych specjalistów.

W stopniu, w jakim europejską legitymację zawodową wprowadzono dla danego zawodu, rodzime państwo członkowskie dokona, na wniosek specjalisty, oceny kompletności jego akt i, w przypadku wniosku dotyczącego prowadzenia działalności gospodarczej, wystawi europejską legitymację zawodową. Rola rodzimego państwa członkowskiego jest nawet ważniejsza w przypadku mobilności tymczasowej, ponieważ będzie ono zarazem wystawiało i zatwierdzało legitymację. Stosowanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym staje się obowiązkowe, ponieważ będzie służyło jako zaplecze dla europejskiej legitymacji zawodowej. Zarówno zaangażowanie rodzimego państwa członkowskiego, jak i stosowanie IMI przyczyni się do zmniejszenia kosztu i czasu koniecznych do celów rozpatrzenia wniosku dotyczącego uznania kwalifikacji. Stwarza to warunki umożliwiające skrócenie terminów rozpatrywania wniosku na podstawie europejskiej legitymacji zawodowej w porównaniu do obowiązującej procedury, która nadal będzie stosowana w odniesieniu do specjalistów, którzy woleliby nie stosować europejskiej legitymacji zawodowej.

4.1.2. Nadanie IMI obowiązkowego charakteru na podstawie dyrektywy

Od kolejnych rozszerzeń IMI mających na celu objęcie wszystkich mechanizmów uznawania kwalifikacji na podstawie dyrektywy wiele właściwych organów stosuje IMI regularnie i z dobrymi wynikami. Możliwości systemu są jednak osłabione, jeżeli właściwy organ nie jest zarejestrowany lub odmawia zajęcia się wnioskami o udzielenie informacji z powodu nieobowiązkowego charakteru IMI. Ponadto funkcjonowanie europejskiej legitymacji zawodowej jest uwarunkowane systematycznym stosowaniem IMI. W związku z tym we

wniosku nakłada się na państwa członkowskie obowiązek stosowania IMI w przypadku wymiany informacji odnoszących się do uznawania kwalifikacji zawodowych.

4.2. Swoboda świadczenia usług

Dyrektywą 2005/36/WE wprowadzono tymczasowo specjalny system służący swobodnemu świadczeniu usług. Przewiduje on łagodniejsze zasady w odniesieniu do tymczasowych usługodawców: mogą oni świadczyć usługi bez wstępnej kontroli kwalifikacji zawodowych (oprócz zawodów mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo), która jest regułą w ramach mechanizmów uznawania kwalifikacji w przypadku założenia działalności gospodarczej.

Zaproponowano szereg zmian mających na celu wyjaśnienie przepisów dotyczących swobodnego świadczenia usług.

Usuwanie wymóg posiadania doświadczenia zawodowego nałożony na usługodawców z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany, gdy usługodawca towarzyszy usługobiorcy, wniosek zmierza do lepszego zaspokojenia potrzeb konsumentów przekraczających granice. W przypadku gdy wymóg posiadania doświadczenia zawodowego ma nadal zastosowanie, wniosek przewiduje, że można je nabyć w jednym państwie członkowskim lub w kilku państwach członkowskich, co stwarza więcej możliwości dla usługodawców w porównaniu z obecną sytuacją.

W przypadku zawodów mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo państwa członkowskie wdrożyły wstępną kontrolę kwalifikacji na różne sposoby, co doprowadziło do niepewności prawnej usługodawców. Wniosek odnosi się do tej kwestii, wymagając od państw członkowskich nie tylko przedstawienia listy wszystkich zawodów uważanych za należące do tej kategorii, ale także przedstawienia powodów włączenia każdego zawodu. Pozwoli to usługodawcom poznać uprzednio dokładne wymagania, które muszą spełnić w celu swobodnego świadczenia usług i, poprzez większą przejrzystość, zmniejszyć ryzyko niewspółmiernych lub niepotrzebnych obowiązków.

We wniosku wyjaśnia się ponadto sprawę wykazu dokumentów, których może wymagać państwo członkowskie przed świadczeniem usług po raz pierwszy. Stwierdza się także wyraźnie, że oświadczenie, którego złożenie może być wymagane od usługodawcy przed świadczeniem usług, musi być skuteczne na całym terytorium państwa członkowskiego.

4.3. System ogólny

Pierwszy element wniosku dotyczy istniejącej możliwości wykluczenia z zakresu dyrektywy niektórych kwalifikacji na podstawie art. 11, jeżeli istnieje różnica co najmniej dwóch poziomów pomiędzy wykształceniem specjalistów i wymogami w przyjmującym państwie członkowskim. Poziomy kwalifikacji powinno się w zasadzie stosować jedynie jako narzędzie odniesienia, a nie jako podstawę wykluczenia specjalistów z zakresu dyrektywy. Jedyne wyjątek odnosi się do osób, których kwalifikacje opierają się na doświadczeniu zawodowym i które starają się uzyskać dostęp do zawodu wymagającego posiadania dyplomu uniwersyteckiego. We wniosku wzmocniono także obowiązek państw członkowskich dotyczący lepszego uzasadniania środków wyrównawczych. Ponadto przewidziano obowiązek państw członkowskich dotyczący regularnego organizowania testów umiejętności.

4.4. Dostęp częściowy

Uwzględniając orzecznictwo¹⁵ Trybunału Sprawiedliwości, zaproponowano wprowadzenie do dyrektywy pojęcia dostępu częściowego. Zapewni to specjalistom większą pewność prawną i pozwoli im spełnić warunki dostępu częściowego w celu prowadzenia działalności gospodarczej lub świadczenia usług, podczas gdy wcześniej byli wykluczeni z korzyści wynikających z dyrektywy. Państwa członkowskie mogą jednak nie stosować omawianej zasady, jeżeli istnieją nadrzędne względy, takie jak w przypadku zawodów medycznych.

4.5. Automatyczne uznawanie kwalifikacji na podstawie doświadczenia zawodowego

Zmiana zaproponowana w tej dziedzinie ma na celu wprowadzenie większej elastyczności dla Komisji w celu dostosowania wykazu działalności zawartego w załączniku IV. Wykaz ten nie odzwierciedla już obecnej struktury poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej. Może to powodować trudności w określaniu zawodów objętych systemem automatycznego uznawania kwalifikacji i niepewność specjalistów.

Modernizacja klasyfikacji wydaje się zatem konieczna. Każdą modyfikację obecnej klasyfikacji należy jednak poddać dokładnej ocenie, ponieważ może ona wpłynąć na zakres stosowania systemu. Zaproponowana zmiana daje zatem Komisji możliwość dokonywania przeglądu, nie ograniczając jednak zakresu działalności, w odniesieniu do których można korzystać z automatycznego uznawania kwalifikacji. W 2012 r. Komisja zamierza także rozpocząć badanie z udziałem zainteresowanych stron.

4.6. Automatyczne uznawanie kwalifikacji oparte na minimalnych wymogach w zakresie kształcenia

Zainteresowane strony wskazały na brak przejrzystości wymogów w zakresie kształcenia w państwach członkowskich, stanowiących podstawę systemu automatycznego uznawania kwalifikacji w zawodach w niektórych sektorach. W celu zwiększenia przejrzystości na poziomie UE we wniosku wymaga się, aby każde państwo członkowskie zgłosiło przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne związane z nadawaniem nowych lub zmienionych kwalifikacji. Państwa członkowskie będą także miały obowiązek zaangażowania odpowiedniego istniejącego organu lub jednostki, takich jak rada ds. akredytacji lub ministerstwo, w składanie sprawozdań dotyczących zgodności kwalifikacji z minimalnymi wymogami w zakresie kształcenia zawartymi w dyrektywie.

Ocena dyrektywy pokazała także, że minimalny okres kształcenia w przypadku lekarzy, pielęgniarek/pielęgniarzy odpowiedzialnych za opiekę ogólną i położnych wymaga wyjaśnienia. Ponadto w świetle postępów we wdrażaniu Europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS) we wniosku przewiduje się określone liczby punktów ECTS jako ewentualne kryteria okresu kształcenia w przypadku zawodów, dla których kształcenie ma odbywać się na poziomie uniwersyteckim.

W celu zwiększenia mobilności lekarzy, którzy uzyskali już kwalifikacje specjalisty w dziedzinie medycyny, a następnie chcą odbyć inne kształcenie specjalistyczne, wniosek umożliwi państwom członkowskim udzielanie częściowych zwolnień z niektórych modułów kształcenia, jeżeli lekarz ukończył już dane moduły podczas poprzedniego programu kształcenia specjalisty w dziedzinie medycyny w danym państwie członkowskim.

¹⁵ Zob. na przykład sprawa C-330/03, *Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos*.

We wniosku odzwierciedlono nowe wymagania specjalistyczne związane z zawodami pielęgniarek/pielęgniarzy odpowiedzialnych za opiekę ogólną i położnych, wprowadzając obowiązek zaostreżenia przez państwa członkowskie wymogu umożliwiającego dopuszczenie do kształcenia specjalistycznego w tych zawodach z 10 do 12 lat kształcenia ogólnego. Ma to już miejsce w 24 państwach członkowskich.

Zorganizowanie automatycznego uznawania kwalifikacji w odniesieniu do pielęgniarek/pielęgniarzy w trakcie przystępowania nowych państw członkowskich w latach 2004 i 2007 stanowiło złożone zadanie. W 2012 r. służby Komisji przeprowadzą ocenę techniczną w zakresie kwalifikacji polskich i rumuńskich pielęgniarek/pielęgniarzy, które(-rzy) uzyskały(-li) kwalifikacje przed dniem 1 maja 2004 r. lub rozpoczęły(-li) kształcenie przed dniem 1 maja 2004 r., w celu zbadania, czy dodatkowe wymagania w odniesieniu do polskich i rumuńskich pielęgniarek/pielęgniarzy zgodnie z art. 33 ust. 2 nadal znajdują uzasadnienie.

Należy zaktualizować minimalny okres kształcenia architektów, aby lepiej odzwierciedlał powszechnie akceptowane normy kształcenia architektów, w szczególności potrzebę uzupełnienia kształcenia akademickiego doświadczeniem zawodowym pod nadzorem wykwalifikowanych specjalistów. W rezultacie we wniosku przewidziano, że minimalny okres kształcenia architektów powinien wynosić co najmniej sześć lat i obejmować co najmniej czteroletnie studia w pełnym wymiarze godzin w instytucji na poziomie uniwersyteckim i co najmniej dwa lata płatnych praktyk lub co najmniej pięcioletnie studia w pełnym wymiarze godzin w instytucji na poziomie uniwersyteckim uzupełnione co najmniej rocznymi płatnymi praktykami.

Jeżeli chodzi o farmaceutów, we wniosku przewidziano rozszerzenie dotyczącego ich wykazu działalności, lecz także zniesienie odstępstwa dla państw członkowskich przewidzianego w art. 21 ust. 4, dzięki któremu mogą one uniemożliwić farmaceutom posiadającym kwalifikacje uzyskane za granicą otwieranie nowych aptek. Coraz więcej państw członkowskich zaprzestaje stosowania tego wyjątku (Niderlandy, Irlandia i Zjednoczone Królestwo). Ponadto Trybunał Sprawiedliwości zezwala na ograniczenia terytorialne, jedynie pod warunkiem, że nie powodują one dyskryminacji.

4.7. Wspólne zasady kształcenia – nowy system automatycznego uznawania kwalifikacji

Pojęcie „wspólnych platform” zawarte w dyrektywie z 2005 r. zastępuje się wspólnymi zasadami kształcenia: wspólnymi ramami kształcenia lub wspólnymi testami kształcenia. Mają one na celu wprowadzenie większej automatyczności w uznawaniu kwalifikacji objętych obecnie systemem ogólnym i powinny lepiej odpowiadać potrzebom zawodów. Podczas gdy wspólne platformy oferowały jedynie możliwość harmonizacji środków wyrównawczych, wspólne zasady kształcenia umożliwiają specjalistom całkowite zwolnienie ze środków wyrównawczych. Kwalifikacje uzyskane w ramach tego systemu powinny być automatycznie uznawane w państwach członkowskich, które mogą jednak korzystać z odstępstw w ich stosowaniu. Ponadto warunki ustalania wspólnych zasad kształcenia są tak trudne do wypełnienia jak warunki ustalania wspólnych platform.

Chociaż wspólne zasady kształcenia nie zastąpiłyby krajowych programów kształcenia, specjaliści z kwalifikacjami uzyskanymi w ramach tego systemu otrzymywaliby te same korzyści co w przypadku zawodów, dla których minimalne wymagania kształcenia określono w dyrektywie.

4.8. Rozszerzanie zakresu stosowania dyrektywy w odpowiednich przypadkach

4.8.1 Nie w pełni wykwalifikowani specjaliści

We wniosku rozszerza się zakres stosowania dyrektywy na specjalistów, którzy posiadają dyplom, ale muszą jeszcze ukończyć płatne praktyki, które mogą być wymagane na podstawie prawa państwa członkowskiego, w którym ukończyli studia (ma to zastosowanie na przykład w przypadku prawników, architektów i nauczycieli). Zmiana ta przyniosłaby większą pewność prawną tej kategorii specjalistów, która korzysta obecnie z postanowień Traktatu dotyczących swobodnego przepływu, ale nie z przewidzianych w dyrektywie zabezpieczeń proceduralnych. Opiera się ona na orzecznictwie¹⁶ Trybunału Sprawiedliwości.

4.8.2. Notariusze

W maju 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości postanowił¹⁷, że na notariuszy nie można nakładać wymogów związanych z obywatelstwem. Jeżeli chodzi o stosowanie dyrektywy, według opinii Trybunału nie można racjonalnie oczekiwać, że zainteresowane państwa członkowskie po upływie okresu wyrażania uzasadnionych opinii uznają, iż dyrektywa powinna być transponowana w odniesieniu do notariuszy. Trybunał nie wykluczył, że istnieje obowiązek wdrożenia dyrektywy, ale uznał, że nie był on dostatecznie jasny w chwili prowadzenia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Należy zatem wyjaśnić zakres stosowania dyrektywy. Uwzględniając szczególne cechy zawodu, zasady dotyczące podjęcia działalności gospodarczej i swobodnego świadczenia usług muszą być dobrze dopasowane: w pierwszym przypadku państwa członkowskie powinny móc narzucić niezbędne testy umiejętności w celu uniknięcia dyskryminacji podczas krajowych procedur wyboru i nominacji. W przypadku swobodnego świadczenia usług notariusze nie powinni móc sporządzać autentycznych aktów notarialnych lub prowadzić innych działań w zakresie uwierzytelniania, które wymagają pieczęci przyjmującego państwa członkowskiego.

4.9. Wyjaśnienie gwarancji dla pacjentów i konsumentów usług świadczonych w ramach wolnych zawodów

4.9.1. Wymogi językowe

We wniosku wyjaśnia się, że kontrola znajomości języka ma się odbywać jedynie po uznaniu kwalifikacji przez przyjmujące państwo członkowskie. W odniesieniu do pracowników służby zdrowia precyzuje się również, że krajowe systemy opieki zdrowotnej i organizacje pacjentów mają sprawdzać, czy właściwe organy powinny kontrolować znajomość języka, gdy jest to ściśle niezbędne.

4.9.2 Mechanizm ostrzegania

Zgodnie z odpowiedziami otrzymanymi w ramach konsultacji społecznych wniosek zobowiązuje właściwe organy do wzajemnego ostrzegania w przypadku, gdy pracownik służby zdrowia korzystający z automatycznego uznawania kwalifikacji na podstawie dyrektywy zostaje objęty, nawet tymczasowo, zakazem wykonywania zawodu. W przypadku innych specjalistów, nieobjętych dyrektywą usługową, państwa członkowskie muszą także w stosownych przypadkach ostrzegać się wzajemnie.

¹⁶ Zob. sprawa C-313/01, *Morgenbesser*; C-345/08, *Pesla*.

¹⁷ Sprawy C-47/08, C-50/08, C-51/08, C-52/08, C-53/08, C-54/08 i C-61/08.

4.10. Administracja elektroniczna: Dostęp do informacji i procedur elektronicznych

W celu umożliwienia łatwej identyfikacji właściwego organu i dokumentów wymaganych do celów wniosku o uznanie kwalifikacji, we wniosku przewidziano, że pojedyncze punkty kontaktowe, utworzone na podstawie dyrektywy usługowej, staną się centralnymi punktami dostępu on-line dla wszystkich zawodów objętych dyrektywą w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. W związku z tym zakres działania pojedynczych punktów kontaktowych rozszerzono na kategorie specjalistów nieobjętych dyrektywą usługową (pracownicy służby zdrowia i osoby poszukujące pracy). Dzięki temu nowemu przepisowi specjaliści mają możliwość korzystania z jednej struktury w przypadku wszystkich procedur administracyjnych związanych z podjęciem działalności gospodarczej lub świadczeniem usług w państwie członkowskim.

We wniosku przewidziano, że krajowe punkty kontaktowe, które istnieją na podstawie obowiązującej dyrektywy, staną się ośrodkami wsparcia, dzięki czemu unika się powielania struktur informacyjnych. Ośrodki wsparcia będą zajmowały się szczególnie indywidualnymi przypadkami, zapewniając obywatelom porady i pomoc, na przykład przez rozmowy telefoniczne lub nawet bezpośrednie spotkania. W stosownych przypadkach będą pełniły funkcję łącznika z właściwymi organami i ośrodkami wsparcia innych państw członkowskich.

4.11. Przejrzystość i wzajemna ocena

W 27 państwach członkowskich dyrektywę w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych stosuje się do około 800 kategorii zawodów regulowanych. Brakuje jednak przejrzystości co do zakresu i uzasadnienia regulacji, co może powodować powstawanie przeszkód dla mobilności.

W związku z tym niniejszy wniosek przewiduje nałożenie na państwa członkowskie obowiązku zgłoszenia wykazu zawodów, które są przez nie regulowane, i przeprowadzenia oceny przepisów dotyczących dostępu do regulowanych zawodów w odniesieniu do zasad konieczności (interes publiczny), proporcjonalności i niedyskryminacji. Każde państwo członkowskie będzie musiało przekazywać Komisji sprawozdania z wyników oceny. Przeprowadzenie wzajemnej oceny pozwoliłoby państwom członkowskim porównać ich podejścia regulacyjne i uprościć w stosownych przypadkach krajowe ramy prawne dotyczące zawodów regulowanych.

5. WPLYW NA BUDŻET

Przewiduje się, że wniosek będzie miał wpływ na budżet UE w zakresie, w jakim do celów przyszłej europejskiej legitymacji zawodowej będzie stosowany system wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”) jako podstawa operacyjna. IMI będzie musiał zostać dostosowany do procesów i wymogów przechowywania związanych z europejską legitymacją zawodową i uzupełniony dodatkowymi funkcjami, mianowicie specjalnym interfejsem, mechanizmem ostrzegania i mechanizmem zgłaszania. Planowane alokacje pokrywają już wpływ na budżet UE, który będzie jednak nieznaczny wobec faktu, że zastosowanie IMI do wsparcia europejskiej legitymacji zawodowej zapewni znaczne korzyści skali i zakresu. Ponadto główne istniejące zdolności IMI i zdolności obecnie rozwijane są w znacznej mierze zgodne z wymogami europejskiej legitymacji zawodowej. Koszty dostosowania i rozwoju zostaną tym samym znacznie ograniczone.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie [...] w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46, art. 53 ust. 1, art. 62 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁸,

uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych¹⁹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych²⁰ skonsolidowano system wzajemnego uznawania, który początkowo opierał się na 15 dyrektywach. Przewidziano w nim automatyczne uznawanie ograniczonej liczby zawodów w oparciu o zharmonizowane minimalne wymogi w zakresie kształcenia (zawody związane z konkretnymi sektorami), ogólny system uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji i automatyczne uznawanie doświadczenia zawodowego. W dyrektywie 2005/36/WE ustanowiono również nowy system swobodnego świadczenia usług. Należy zauważyć, że pochodzący z państwa trzeciego członkowie rodziny obywateli Unii są objęci równym traktowaniem zgodnie z art. 24 dyrektywy 2004/38/WE. Obywatele państw trzecich mogą być również objęci równym traktowaniem w odniesieniu do uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji zawodowych według

¹⁸ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁹

²⁰ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s.22.

odpowiednich procedur krajowych, zgodnie ze szczególnymi przepisami Unii, takimi jak akty w sprawie długotrwałego pobytu, uchodźców, „posiadaczy niebieskiej karty” i pracowników naukowych.

- (2) W swoim komunikacie „Akt o jednolitym rynku: Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania – Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego”²¹ Komisja określiła konieczność unowocześnienia przepisów Unii w tym obszarze. W dniu 23 października 2011 r. Rada Europejska w swoich konkluzjach poparła takie unowocześnienie i wezwała do osiągnięcia porozumienia do końca 2012 r. W rezolucji z dnia 15 listopada 2011 r. Parlament Europejski również wezwał Komisję do przedstawienia odpowiedniego wniosku. W sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE – 2010 r. „Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE”²² podkreślono konieczność zmniejszenia obciążenia administracyjnego wiążącego się z uznawaniem kwalifikacji zawodowych.
- (3) W celu wspierania swobodnego przepływu specjalistów przy równoczesnym zapewnieniu bardziej efektywnego i przejrzystego uznawania kwalifikacji konieczne jest wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej. W szczególności legitymacja ta jest niezbędna do ułatwienia czasowej mobilności i czasowego uznawania kwalifikacji w ramach systemu automatycznego uznawania kwalifikacji, a także do promowania uproszczonego procesu uznawania kwalifikacji w ramach systemu ogólnego. Legitymacja powinna być wydawana na wniosek specjalisty oraz po przedstawieniu niezbędnych dokumentów i przeprowadzeniu związanych z nimi procedur w zakresie przeglądu i weryfikacji przez właściwe organy. Funkcjonowanie legitymacji należy wesprzeć systemem wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) ustanowionym rozporządzeniem (UE) nr [...] w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym²³. Mechanizm ten powinien przyczynić się do zwiększenia synergii i zaufania wśród właściwych organów, jednocześnie eliminując powielanie pracy administracyjnej organów i zapewniając większą przejrzystość i pewność dla specjalistów. Procesowi ubiegania się o legitymację i wydawania jej należy nadać przejrzystą strukturę i należy uwzględnić w nim gwarancje i związane z nimi prawa do odwołania się dla wnioskodawców. Legitymacja i związane z nią schematy postępowania w ramach IMI powinny zapewnić integralność, autentyczność i poufność przechowywanych danych oraz uniknięcie bezprawnego i nieupoważnionego dostępu do informacji zapisanych na legitymacji i przechowywanych w systemie.
- (4) Dyrektywa 2005/36/WE ma zastosowanie wyłącznie do specjalistów, którzy chcą wykonywać ten sam zawód w innym państwie członkowskim. Istnieją przypadki, w których dane czynności stanowią część zawodu o większym zakresie czynności w przyjmującym państwie członkowskim. Jeżeli różnice w obszarach czynności są na tyle duże, że w praktyce konieczne jest odbycie przez specjalistę pełnego programu kształcenia i szkolenia w celu uzupełnienia braków, i jeżeli specjalista przedstawia odpowiedni wniosek, przyjmujące państwo członkowskie, w tych szczególnych okolicznościach, powinno udzielić dostępu częściowego do zawodu. Jeżeli występuje nadrzędny interes publiczny, tak jak w przypadku lekarzy lub innych pracowników

²¹ COM(2011) 206 wersja ostateczna z 13.4.2011.

²² COM(2010) 603 wersja ostateczna.

²³ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

służby zdrowia, państwo członkowskie powinno jednak mieć możliwość odmówienia udzielenia dostępu częściowego.

- (5) Tymczasowe i okazjonalne świadczenie usług w państwach członkowskich powinno podlegać zabezpieczeniom, szczególnie wymogowi posiadania co najmniej dwuletniego wcześniejszego doświadczenia zawodowego, w interesie ochrony lokalnych konsumentów w przyjmującym państwie członkowskim, jeżeli zawód ten nie jest regulowany w rodzimym państwie członkowskim. Zabezpieczenia te nie są jednak konieczne, jeżeli konsumenci posiadający miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim siedziby danego specjalisty wybrali już takiego specjalistę i jeżeli sytuacja ta nie ma żadnego wpływu na zdrowie lub bezpieczeństwo osób trzecich w przyjmującym państwie członkowskim.
- (6) W dyrektywie 2005/36/WE umożliwia się państwom członkowskim sprawdzanie kwalifikacji zawodowych usługodawcy przed rozpoczęciem świadczenia przez niego usług w przypadku zawodów regulowanych mających wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo publiczne. Spowodowało to niepewność prawa, ponieważ właściwemu organowi pozostawiono swobodę decyzji w sprawie konieczności przeprowadzenia tego rodzaju kontroli wstępnej. W celu zapewnienia pewności prawa specjaliści powinni od początku wiedzieć, czy konieczne jest przeprowadzenie wstępnej kontroli kwalifikacji i kiedy mogą spodziewać się decyzji.
- (7) Zakres stosowania dyrektywy 2005/36/WE powinien obejmować również notariuszy. W przypadku wniosków o uznanie kwalifikacji do celów prowadzenia działalności państwa członkowskie powinny być w stanie nakazać przeprowadzenie niezbędnych testów umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego w celu uniknięcia przypadków dyskryminacji w ramach krajowych procedur wyboru i nominacji. W przypadku swobodnego świadczenia usług notariusze nie powinni mieć możliwości sporządzania dokumentów urzędowych ani przeprowadzania innych czynności w zakresie uwierzytelnienia wymagających pieczęci przyjmującego państwa członkowskiego.
- (8) W celu stosowania mechanizmu uznawania w ramach systemu ogólnego konieczne jest zgrupowanie różnych krajowych programów kształcenia i szkolenia na różnych poziomach. Poziomy te są określone jedynie w związku z funkcjonowaniem systemu ogólnego i nie powinny mieć wpływu ani na krajowe struktury kształcenia i szkolenia ani na uprawnienia państw członkowskich w tej dziedzinie, w tym na politykę krajową w zakresie wdrażania europejskich ram kwalifikacji. Rozwiązanie to może stanowić narzędzie do propagowania przejrzystości i porównywalności kwalifikacji oraz przydatne dodatkowe źródło informacji dla właściwych organów badających świadectwa uznania kwalifikacji wydane w innych państwach członkowskich. Poziomy ustalony na potrzeby funkcjonowania systemu ogólnego co do zasady nie powinny być w dalszym ciągu stosowane jako kryterium służące wyłączeniu obywateli Unii z zakresu stosowania dyrektywy 2005/36/WE, jeżeli byłoby to sprzeczne z zasadą uczenia się przez całe życie.
- (9) Wnioski o uznanie kwalifikacji składane przez specjalistów pochodzących z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany, należy traktować w ten sam sposób jak wnioski składane przez specjalistów pochodzących z państw członkowskich o uregulowanym statusie danego zawodu. Ich kwalifikacje należy porównać z kwalifikacjami wymaganymi w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie poziomów kwalifikacji określonych w dyrektywie 2005/36/WE. W

przypadku istotnych różnic właściwy organ powinien mieć możliwość wprowadzenia środków wyrównawczych.

- (10) W przypadku braku harmonizacji minimalnych wymogów w zakresie kształcenia, wymaganego do dostępu do zawodów objętych systemem ogólnym, przyjmujące państwo członkowskie powinno nadal mieć możliwość wprowadzenia środka wyrównawczego. Środek ten powinien być proporcjonalny i uwzględniać w szczególności wiedzę, umiejętności i kompetencje wynikające z zyskanego przez wnioskodawcę doświadczenia zawodowego lub uzyskane przez niego w ramach uczenia się przez całe życie. Decyzję o wprowadzeniu środka wyrównawczego należy szczegółowo uzasadnić, aby wnioskodawca miał lepszy obraz swojej sytuacji i aby mógł ubiegać się o przeprowadzenie przez sąd krajowy kontroli prawnej na podstawie dyrektywy 2005/36/WE.
- (11) Wyniki przeglądu dyrektywy 2005/36/WE wskazują na konieczność aktualizacji i wyjaśnienia z zachowaniem większej elastyczności wykazu rodzajów działalności przemysłowej, handlowej i rzemieślniczej zamieszczonego w załączniku IV, przy jednoczesnym utrzymaniu w odniesieniu do tych rodzajów działalności systemu automatycznego uznawania kwalifikacji na podstawie doświadczenia zawodowego. Obecnie podstawą załącznika IV jest Międzynarodowa Standardowa Klasyfikacja Rodzajów Działalności (ISIC) z 1958 r., która nie odzwierciedla już obecnej struktury rodzajów działalności. Od 1958 r. kilkakrotnie przeprowadzano przegląd klasyfikacji ISIC. W związku z tym Komisja powinna mieć możliwość dostosowania załącznika IV w celu zachowania systemu automatycznego uznawania kwalifikacji w nienaruszonym stanie.
- (12) System automatycznego uznawania kwalifikacji w oparciu o zharmonizowane minimalne wymogi w zakresie kształcenia zależy od terminowego zgłaszania przez państwa członkowskie nowych lub zmienionych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji i ich publikacji przez Komisję. W przeciwnym razie osoby posiadające takie kwalifikacje nie mają żadnych gwarancji, że mogą korzystać z automatycznego uznawania kwalifikacji. W celu zwiększenia przejrzystości i ułatwienia badania nowo zgłoszonych tytułów państwa członkowskie powinny wyznaczyć odpowiedni organ, np. radę ds. akredytacji lub ministerstwo, w celu zbadania każdego zgłoszenia i przedstawiania Komisji sprawozdania dotyczącego zgodności z dyrektywą 2005/36/WE.
- (13) Już teraz w znacznej większości instytucji szkolnictwa wyższego w Unii stosuje się punkty w ramach Europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS). Stosowanie tych punktów jest coraz powszechniejsze również na kursach prowadzących do uzyskania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego. Konieczne jest zatem uwzględnienie możliwości wyrażenia czasu trwania danego programu również w ECTS. Nie powinno mieć to wpływu na inne wymogi w zakresie automatycznego uznawania kwalifikacji. Jeden punkt ECTS odpowiada 25–30 godzinom nauki, przy czym, aby ukończyć jeden rok akademicki, zazwyczaj konieczne jest uzyskanie 60 punktów.
- (14) W celu zwiększenia mobilności lekarzy specjalistów, którzy po uzyskaniu kwalifikacji lekarza specjalisty podjęli inne kształcenie specjalistyczne, należy zezwolić państwom członkowskim na udzielanie zwolnień z określonych elementów tego kształcenia specjalistycznego, jeżeli takie elementy kształcenia zostały już zaliczone w trakcie

poprzedniego programu kształcenia lekarzy specjalistów w tym państwie członkowskim objętego systemem automatycznego uznawania kwalifikacji.

- (15) W zawodzie pielęgniarstwie i położnictwie w ostatnich trzydziestu latach zaszły znaczne zmiany: społeczna opieka zdrowotna, stosowanie bardziej złożonych terapii oraz nieustanny rozwój technologii skutkują większą odpowiedzialnością pielęgniarek/pielęgniarzy i położnych. Aby osoby uczące się pielęgniarstwa i osoby uczące się położnictwa były dobrze przygotowane do zaspokajania tego rodzaju złożonych potrzeb w obszarze opieki zdrowotnej, muszą one posiadać solidne wykształcenie ogólne przed podjęciem takiego kształcenia. Podjęcie kształcenia w tych dziedzinach powinno być zatem warunkowane ukończeniem przez kandydatów co najmniej dwunastoletniego kształcenia ogólnego lub zdaniem przez nich egzaminu na odpowiednim poziomie.
- (16) W celu uproszczenia systemu automatycznego uznawania specjalności medycznych i lekarsko-dentystycznych specjalności te powinny zostać objęte zakresem stosowania dyrektywy 2005/36/WE, jeżeli występują one w przynajmniej jednej trzeciej państw członkowskich.
- (17) Funkcjonowanie systemu automatycznego uznawania kwalifikacji zależy od pewności co do wymogów w zakresie kształcenia, które leżą u podstaw kwalifikacji specjalistów. Ważne jest zatem, aby minimalne wymogi w zakresie kształcenia architektów odzwierciedlały nowe zmiany w kształceniu architektów, w szczególności pod względem uznanej konieczności uzupełnienia kształcenia na poziomie wyższym doświadczeniem zawodowym pod nadzorem wykwalifikowanych architektów. Jednocześnie minimalne wymogi w zakresie kształcenia powinny być wystarczająco elastyczne, aby uniknąć nadmiernego ograniczania możliwości państw członkowskich dotyczące organizacji własnych systemów kształcenia.
- (18) W ramach dyrektywy 2005/36/WE należy wspierać nadanie bardziej automatycznego charakteru uznawaniu kwalifikacji w odniesieniu do tych zawodów, które nie są obecnie nim objęte. Należy przy tym uwzględnić uprawnienia państw członkowskich w dziedzinie określania kwalifikacji niezbędnych dla wykonywania zawodów na ich terytorium, jak również zakresie istoty i organizacji ich systemów kształcenia i szkolenia zawodowego. Stowarzyszenia i organizacje zawodowe, reprezentatywne na szczeblu krajowym i unijnym, powinny mieć możliwość przedstawiania propozycji wspólnych zasad dotyczących kształcenia. Powinny mieć one postać wspólnego testu stanowiącego warunek uzyskania kwalifikacji zawodowych lub programów kształcenia opartych na wspólnym zasobie wiedzy, umiejętności i kompetencji. Państwa członkowskie powinny automatycznie uznawać kwalifikacje uzyskane w ramach takich wspólnych ram kształcenia.
- (19) Już obecnie w dyrektywie 2005/36/WE przewidziane są przejrzyste obowiązki wobec specjalistów polegające na posiadaniu niezbędnych umiejętności językowych. W ramach przeglądu tego obowiązku wykazano, że istnieje konieczność wyjaśnienia roli właściwych organów i pracodawców, w szczególności w interesie bezpieczeństwa pacjentów. Kontrole w zakresie znajomości języka powinny jednak być rozsądne i konieczne do wykonywania danego zawodu i nie mogą stanowić powodu do wykluczenia specjalistów z rynków pracy w przyjmującym państwie członkowskim.

- (20) Absolwenci zamierzający odbyć płatne praktyki w innym państwie członkowskim, w którym odbycie takich praktyk jest możliwe, powinni zostać objęci zakresem stosowania dyrektywy 2005/36/WE w celu wspierania ich mobilności. Należy również przewidzieć uznawanie odbytych przez nich praktyk w rodzimym państwie członkowskim.
- (21) W dyrektywie 2005/36/WE wprowadzono system krajowych punktów kontaktowych. Ze względu na wejście w życie dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym²⁴ oraz ustanowienie w tej dyrektywie pojedynczych punktów kontaktowych istnieje ryzyko powielania działań. Krajowe punkty kontaktowe ustanowione dyrektywą 2005/36/WE powinny zatem zostać przekształcone w ośrodki wsparcia, których działania powinny polegać na udzielaniu porad obywatelom, w tym porad bezpośrednich, w celu zapewnienia codziennego stosowania zasad rynku wewnętrznego na szczeblu krajowym w przypadku poszczególnych obywateli.
- (22) O ile w dyrektywie przewidziano już szczegółowe obowiązki państw członkowskich w zakresie wymiany informacji, tego rodzaju obowiązki należy jednak zwiększyć. Państwa członkowskie powinny nie tylko reagować na wnioski o udzielenie informacji, ale również ostrzegać inne państwa członkowskie z własnej inicjatywy. Tego rodzaju system ostrzegania powinien być podobny do systemu określonego w dyrektywie 2006/123/WE. Niezbędny jest jednak szczególny mechanizm ostrzegania w odniesieniu do pracowników służby zdrowia korzystających z automatycznego uznawania kwalifikacji na podstawie dyrektywy 2005/36/WE. Powinno mieć to zastosowanie również do lekarzy weterynarii, chyba że państwa członkowskie uruchomiły już mechanizm ostrzegania przewidziany w dyrektywie 2006/123/WE. Należy ostrzec wszystkie państwa członkowskie, jeżeli w wyniku postępowania dyscyplinarnego lub wyroku skazującego specjalista traci prawo do przemieszczania się do innego państwa członkowskiego. Ostrzeżenie to należy aktywować przy zastosowaniu IMI niezależnie od tego, czy dany specjalista skorzystał z któregośkolwiek prawa na podstawie dyrektywy 2005/36/WE lub czy złożył wniosek o uznanie jego kwalifikacji zawodowych poprzez wydanie europejskiej legitymacji zawodowej lub przy zastosowaniu którejkolwiek innej metody przewidzianej w tej dyrektywie. Procedura ostrzegania powinna być zgodna z prawem Unii w zakresie ochrony danych osobowych i innych praw podstawowych.
- (23) Jedną z głównych trudności, z jakimi musi się zmierzyć obywatel zainteresowany pracą w innym państwie członkowskim, jest złożoność i niepewność procedur administracyjnych, których trzeba przestrzegać. W dyrektywie 2006/123/WE zobowiązano już państwa członkowskie do zapewniania łatwego dostępu do informacji i dopełniania procedur za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych. Obywatele ubiegający się o uznanie kwalifikacji na podstawie dyrektywy 2005/36/WE mogą już teraz korzystać z pojedynczych punktów kontaktowych, jeżeli są objęci zakresem stosowania dyrektywy 2006/123/WE. Zakresem stosowania dyrektywy 2006/123/WE nie są jednak objęte osoby poszukujące pracy i pracownicy służby zdrowia, a dostępne informacje mają ograniczony zakres. Konieczne jest zatem sprecyzowanie tych informacji z punktu widzenia użytkownika, oraz dopilnowanie, aby takie informacje były łatwo dostępne.

²⁴ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

Ważne jest również, aby państwa członkowskie nie tylko ponosiły odpowiedzialność na szczeblu krajowym, ale również współpracowały ze sobą i z Komisją w celu dopilnowania, aby specjaliści w całej Unii posiadali łatwy dostęp do przyjaznych dla użytkownika, wielojęzycznych informacji oraz do możliwości dopełnienia procedur za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych. Należy udostępniać odpowiednie hiperłącza na innych stronach internetowych, takich jak portal Twoja Europa.

- (24) W celu uzupełnienia lub zmiany określonych elementów innych niż istotne dyrektywy 2005/36/WE należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do aktualizacji załącznika I, określenia kryteriów obliczania opłat związanych z europejską legitymacją zawodową, ustalenia szczegółów dotyczących dokumentacji niezbędnej do uzyskania europejskiej legitymacji zawodowej, dostosowań wykazu rodzajów działalności zawartego w załączniku IV, dostosowań punktów 5.1.1 – 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i 5.7.1 załącznika V, wyraźnego określenia wiedzy i umiejętności posiadanych przez lekarzy, pielęgniarzy/pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentyistów, lekarzy weterynarii, położne, farmaceutów i architektów, dostosowania minimalnych okresów kształcenia w odniesieniu do specjalistycznego kształcenia medycznego i specjalistycznego kształcenia lekarsko-dentystycznego, włączenia do pkt 5.1.3 załącznika V nowych specjalności medycznych, zmian w wykazie zawartym w pkt 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 i 5.6.1 załącznika V, włączenia do pkt 5.3.3 załącznika V nowych specjalności lekarsko-dentystycznych, określenia warunków stosowania wspólnych ram kształcenia oraz określenia warunków stosowania wspólnych testów w zakresie kształcenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (25) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektywy 2005/36/WE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję²⁵.
- (26) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych należy stosować procedurę doradczą, aby określić wspólne i jednolite zasady w odniesieniu do specyfikacji europejskiej legitymacji zawodowej w zakresie określonych zawodów, formatu europejskiej legitymacji zawodowej, tłumaczeń niezbędnych do udokumentowania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, szczegółów oceny wniosków o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, specyfikacji technicznych i środków niezbędnych do zapewnienia integralności, poufności i dokładności informacji zapisanych na legitymacji i znajdujących się w dokumentacji w systemie IMI, warunków i procedur udostępniania europejskiej legitymacji zawodowej, warunków dostępu do dokumentacji w systemie IMI, środków technicznych i procedur w zakresie weryfikacji autentyczności i ważności europejskiej legitymacji zawodowej

²⁵ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

oraz wdrożenia mechanizmu ostrzegania, ze względu na techniczny charakter tych aktów wykonawczych.

- (27) W następstwie pozytywnego doświadczenia z wzajemnej oceny dyrektywy 2006/123/WE należy uwzględnić w dyrektywie 2005/36/WE podobny system oceny. Państwa członkowskie powinny zgłosić zawody, które są w nich regulowane, i powody takiego regulowania, a także powinny wspólnie omawiać ustalenia. Taki system przyczyniłby się do uzyskania większej przejrzystości na rynku usług świadczonych w ramach wolnych zawodów.
- (28) Ponieważ cele działania, które należy podjąć, a mianowicie racjonalizacja, uproszczenie i usprawnienie zasad w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na fakt, że nieuchronnie spowodowałyby to stosowanie różnych wymogów i systemów proceduralnych, zwiększając złożoność przepisów regulacyjnych i powodując nieuzasadnione przeszkody dla mobilności specjalistów, oraz ponieważ w związku z tym cele, przez wzgląd na spójność, przejrzystość i zgodność, są lepiej osiągalne na szczeblu unijnym, Unia może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (29) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji w sprawie dokumentów wyjaśniających z dnia [data], państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do zgłoszenia środków transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im elementami krajowych instrumentów transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje przekazywanie takich dokumentów za uzasadnione.
- (30) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2005/36/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2005/36/WE

W dyrektywie 2005/36/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:
- „W niniejszej dyrektywie ustanawia się również zasady dotyczące częściowego dostępu do zawodu regulowanego oraz dostępu do płatnych praktyk odbywanych w innym państwie członkowskim i uznawania takich praktyk.”;
- 2) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Niniejszą dyrektywę stosuje się wobec wszystkich obywateli dowolnego państwa członkowskiego zamierzających wykonywać zawód regulowany lub odbyć płatne praktyki w państwie członkowskim innym niż to, w którym uzyskali kwalifikacje

zawodowe, zarówno jako osoby pracujące na własny rachunek – w tym osoby wykonujące wolny zawód, jak też jako pracownicy najemni.”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) „doświadczenie zawodowe”: faktyczne i zgodne z prawem wykonywanie danego zawodu w państwie członkowskim w pełnym wymiarze czasu pracy lub w ekwiwalencie niepełnego wymiaru czasu pracy;”;

(ii) dodaje się lit. j), k) i l) w brzmieniu:

„j) „płatne praktyki”: wykonywanie nadzorowanych i wynagradzanych czynności w celu uzyskania dostępu do zawodu regulowanego udzielanego na podstawie egzaminu;

k) „europejska legitymacja zawodowa”: elektroniczne świadectwo wydawane specjalistom wykazujące uznanie jego kwalifikacji do celów prowadzenia działalności w przyjmującym państwie członkowskim lub spełnienie przez niego wszystkich niezbędnych warunków w celu tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim;

l) „uczenie się przez całe życie”: całość odbytego w ciągu całego życia kształcenia ogólnego, kształcenia i szkolenia zawodowego, kształcenia „pozaformalnego” i nieformalnego uczenia się, których rezultatem jest poprawa wiedzy, umiejętności i kompetencji.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Za każdym razem, gdy państwo członkowskie uznaje stowarzyszenie lub organizację, o których mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym Komisję. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących aktualizacji załącznika I zgodnie z art. 58a, jeżeli takie uznanie jest zgodne z niniejszą dyrektywą.

Jeżeli Komisja stwierdzi, że uznanie, o którym mowa w akapicie trzecim, nie jest zgodne z niniejszą dyrektywą, przyjmuje decyzję wykonawczą w sprawie tej niezgodności w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji.”;

4) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uznanie kwalifikacji zawodowych przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentowi na uzyskanie w tym państwie członkowskim dostępu do tego samego zawodu lub – w przypadkach, o których mowa w art. 4f – do części tego samego zawodu, w odniesieniu do którego posiada kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim, oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego.”;

5) dodaje się art. 4a–4f w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Europejska legitymacja zawodowa

1. Państwa członkowskie wydają osobie posiadającej kwalifikacje zawodowe europejską legitymację zawodową na wniosek tej osoby i pod warunkiem przyjęcia przez Komisję odpowiednich aktów wykonawczych określonych w ust. 6.

2. Państwa członkowskie zapewniają posiadaczowi europejskiej legitymacji zawodowej korzystanie ze wszystkich praw przyznanych w art. 4b–4e po zatwierdzeniu legitymacji przez właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

3. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zamierza świadczyć usługi ujęte w tytule II inne niż usługi objęte art. 7 ust. 4, europejska legitymacja zawodowa jest wystawiana i zatwierdzana przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4b i 4c.

4. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zamierza prowadzić działalność w innym państwie członkowskim zgodnie z tytułem III rozdziały I–IIIa lub świadczyć usługi zgodnie z art. 7 ust. 4, europejska legitymacja zawodowa jest wystawiana przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego i zatwierdzana przez właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4b i 4d.

5. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy do wydawania europejskich legitymacji zawodowych. Organy te zapewniają bezstronne, obiektywne i terminowe rozpatrywanie wniosków o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej. Ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, również mogą pełnić funkcje właściwego organu do celów wydania europejskiej legitymacji zawodowej. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy informowały obywateli, w tym ewentualnych wnioskodawców, o korzyściach związanych z posiadaniem europejskiej legitymacji zawodowej w przypadkach, w których jest ona dostępna.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, w których określa się europejskie legitymacje zawodowe dla określonych zawodów, ustala format europejskiej legitymacji zawodowej, tłumaczenia niezbędne do udokumentowania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej oraz szczegóły dotyczące oceny wniosków z uwzględnieniem specyfiki każdego rozpatrywanego zawodu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 58.

7. Wszystkie opłaty, które mogą zostać poniesione przez wnioskodawców w związku z procedurami administracyjnymi przeprowadzanymi w celu wydania europejskiej legitymacji zawodowej, są racjonalne, proporcjonalne i współmierne do kosztów poniesionych przez rodzime państwo członkowskie i przyjmujące państwo członkowskie i nie mają charakteru zniechęcającego do ubiegania się o europejską legitymację zawodową. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących wyznaczania kryteriów w zakresie obliczania i podziału opłat zgodnie z art. 58a.

8. Uznawanie kwalifikacji za pomocą europejskiej legitymacji zawodowej stanowi alternatywę proceduralną dla uznawania kwalifikacji zawodowych w ramach procedur przewidzianych w tytułach II i III niniejszej dyrektywy.

Dostępność europejskiej legitymacji zawodowej w odniesieniu do danego zawodu nie wyklucza możliwości ubiegania się przez osobę posiadającą kwalifikacje zawodowe do wykonywania tego zawodu o uznanie jej kwalifikacji z zastosowaniem procedur, warunków, wymogów i terminów przewidzianych w niniejszej dyrektywie, innych niż w przypadku europejskiej legitymacji zawodowej.

Artykuł 4b

Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej i utworzenie dokumentacji w systemie IMI

1. Państwa członkowskie umożliwiają osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe złożenie wniosku o europejską legitymację zawodową wszelkimi środkami, w tym za pomocą narzędzia internetowego, we właściwym organie rodzimego państwa członkowskiego.

2. W stosownych przypadkach wraz z wnioskiem należy dostarczyć dokumenty wymagane w art. 7 ust. 2 i w załączniku VII. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących ustalenia szczegółów dotyczących tych dokumentów zgodnie z art. 58a.

3. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego potwierdza otrzymanie wniosku i informuje wnioskodawcę o wszelkich brakujących dokumentach niezwłocznie po złożeniu wniosku. Tworzy on dokumentację dotyczącą tego wniosku zawierającą wszystkie dokumenty potwierdzające w systemie wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr [...](*). W przypadku złożenia przez tego samego wnioskodawcę kolejnych wniosków właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego lub przyjmującego państwa członkowskiego nie mogą żądać ponownego złożenia dokumentów, które znajdują się już w dokumentacji w systemie IMI i są nadal ważne.

4. Komisja może przyjąć akty wykonawcze, w których określa się specyfikacje techniczne, środki niezbędne do zapewnienia integralności, poufności i dokładności informacji zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i znajdujących się w dokumentacji w systemie IMI, wymogi i procedury w zakresie udostępniania europejskiej legitymacji zawodowej jej posiadaczowi, w tym możliwość pobierania dokumentacji lub dostarczania aktualizacji tej dokumentacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 58.

Artykuł 4c

Europejska legitymacja zawodowa w zakresie tymczasowego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7 ust. 4

1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje wniosek, wystawia i zatwierdza europejską legitymację zawodową w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania przez niego kompletnego wniosku. Organ ten informuje o

zatwierdzeniu europejskiej legitymacji zawodowej wnioskodawcę i państwo członkowskie, w którym wnioskodawca planuje świadczenie usług. Przekazanie informacji dotyczących zatwierdzenia zainteresowanym przyjmującym państwom członkowskim stanowi oświadczenie przewidziane w art. 7. W ciągu kolejnych dwóch lat przyjmujące państwo członkowskie nie może wymagać kolejnego oświadczenia na podstawie art. 7.

2. Decyzja rodzimego państwa członkowskiego lub brak decyzji w terminie dwóch tygodni, o którym mowa w ust. 1, podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego.

3. Jeżeli posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej zamierza świadczyć usługi w innych państwach członkowskich niż początkowo poinformowane zgodnie z ust. 1 lub zamierza nadal świadczyć usługi po upływie okresu dwóch lat, o którym mowa w ust. 1, może on nadal korzystać z europejskiej legitymacji zawodowej, o której mowa w ust. 1. W takich przypadkach posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej składa oświadczenie przewidziane w art. 7.

4. Europejska legitymacja zawodowa zachowuje ważność, dopóki jej posiadacz posiada prawo do wykonywania zawodu w rodzimym państwie członkowskim na podstawie dokumentów i informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI.

Artykuł 4d

Europejska legitymacja zawodowa w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i tymczasowego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4

1. W terminie dwóch tygodni od otrzymania kompletnego wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje i potwierdza autentyczność i ważność przedstawionych dokumentów potwierdzających, wystawia europejską legitymację zawodową, przekazuje ją do zatwierdzenia właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego i informuje ten organ o odpowiedniej dokumentacji w systemie IMI. Rodzime państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o przebiegu procedury.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 16, 21 i 49a, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie zatwierdzenia europejskiej legitymacji zawodowej na podstawie ust. 1 w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania europejskiej legitymacji zawodowej przekazanej przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje. Wniosek ten nie powoduje zawieszenia biegu terminu jednego miesiąca.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 4 i w art. 14, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji posiadacza lub w sprawie zastosowania wobec niego środków wyrównawczych w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania do zatwierdzenia europejskiej legitymacji zawodowej przekazanej przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może

zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje. Wniosek ten nie powoduje zawieszenia biegu terminu dwóch miesięcy.

4. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie poddaje wnioskodawcę testowi umiejętności na podstawie art. 7 ust. 4, wnioskodawca ma możliwość świadczenia danej usługi w terminie jednego miesiąca od wydania decyzji podjętej zgodnie z ust. 3.

5. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie nie podejmie decyzji w terminach określonych w ust. 2 i 3 lub nie zwróci się o dodatkowe informacje w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania europejskiej legitymacji zawodowej przez rodzime państwo członkowskie, europejską legitymację zawodową uznaje się za zatwierdzoną przez przyjmujące państwo członkowskie; stanowi ona uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania danego zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim.

6. Działania podjęte przez rodzime państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 zastępują wszelkie wnioski o uznanie kwalifikacji zawodowych na mocy prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego.

7. Decyzje rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego na podstawie ust. 1–5 lub brak decyzji rodzimego państwa członkowskiego podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

Artykuł 4e

Przetwarzanie danych związanych z europejską legitymacją zawodową i dostęp do tych danych

1. Właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego dokonują terminowej aktualizacji odpowiedniej dokumentacji w systemie IMI dotyczącej informacji na temat wszczętego postępowania dyscyplinarnego lub zastosowanych sankcji karnych lub wszystkich innych poważnych szczególnych okoliczności, co do których istnieje prawdopodobieństwo, że wpłyną na wykonywanie czynności przez posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej na podstawie niniejszej dyrektywy. Do takich aktualizacji zalicza się usuwanie informacji, które nie są już wymagane. Posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej i właściwe organy zaangażowane w tworzenie dokumentacji w systemie IMI informuje się o wszystkich aktualizacjach dokonywanych przez zainteresowane właściwe organy.

2. Dostęp do informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI mają wyłącznie właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego oraz posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(**).

3. Informacje dotyczące poszczególnych wnioskodawców są przetwarzane wyłącznie przez odpowiednie właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego do celów europejskiej legitymacji

zawodowej zgodnie z przepisami w zakresie ochrony bezpieczeństwa i zdrowia publicznego i z dyrektywą 95/46/WE.

4. Informacje zawarte na europejskiej legitymacji zawodowej ograniczają się do informacji niezbędnych do ustalenia prawa jej posiadacza do wykonywania zawodu, w odniesieniu do którego została wydana; w szczególności musi ona zawierać imię, nazwisko, datę i miejsce urodzenia, zawód, mający zastosowanie system, odpowiednie właściwe organy, numer legitymacji, elementy zabezpieczające i odniesienie do ważnego dokumentu tożsamości.

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej posiadał prawo do wystąpienia w dowolnym czasie o poprawienie, usunięcie i zablokowanie jego dokumentacji w systemie IMI na żądanie i aby został poinformowany o tym prawie w momencie wydania europejskiej legitymacji zawodowej oraz aby przypomniano mu o nim co dwa lata od wydania europejskiej legitymacji zawodowej.

6. W związku z przetwarzaniem danych osobowych zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i zawartych we wszystkich dokumentacjach w systemie IMI odpowiednie właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych w rozumieniu dyrektywy 95/46/WE. W związku z obowiązkami Komisji określonymi w ust. 1–4 i związanym z nimi przetwarzaniem danych osobowych Komisję uznaje się za administratora danych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (***) .

7. Państwa członkowskie, nie naruszając przepisów ust. 2 i 3, umożliwiają pracodawcom, usługobiorcom, pacjentom i innym zainteresowanym stronom weryfikację autentyczności i ważności europejskiej legitymacji zawodowej przedstawionej im przez posiadacza danej legitymacji.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające warunki dostępu do dokumentacji w systemie IMI, środki techniczne i procedury w zakresie weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradcą, o której mowa w art. 58.

Artykuł 4f

Dostęp częściowy

1. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyznaje dostęp częściowy do działalności zawodowej na terytorium tego państwa, jeżeli są spełnione następujące warunki:

a) różnice między daną działalnością zawodową legalnie wykonywaną w rodzimym państwie członkowskim i danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim jako takie są na tyle znaczne, że w praktyce zastosowanie środków wyrównawczych oznaczałoby konieczność ukończenia przez wnioskodawcę pełnego programu kształcenia i szkolenia wymaganego w przyjmującym państwie członkowskim do posiadania pełnego dostępu do zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim;

b) daną działalność zawodową można w sposób obiektywny oddzielić od innych rodzajów działalności objętych danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim.

Do celów lit. b) daną działalność uznaje się za możliwą do oddzielenia, jeżeli jest ona wykonywana jako autonomiczna działalność w rodzimym państwie członkowskim.

2. Wniosek o przyznanie dostępu częściowego może zostać odrzucony, jeżeli takie odrzucenie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, takim jak zdrowie publiczne, jeżeli zabezpieczyłoby ono osiągnięcie realizowanego celu i nie wykraczałoby poza ściśle niezbędny zakres.

3. Wnioski o prowadzenie działalności w przyjmującym państwie członkowskim są analizowane zgodnie z tytułem III rozdziały I i IV w przypadku prowadzenia działalności w przyjmującym państwie członkowskim.

4. Wnioski o tymczasowe świadczenie usług w przyjmującym państwie członkowskim dotyczące rodzajów działalności zawodowej mających wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo publiczne są analizowane zgodnie z tytułem II.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 ust. 4 akapit szósty i art. 52 ust. 1 działalność zawodowa jest wykonywana w ramach tytułu zawodowego obowiązującego w rodzimym państwie członkowskim po udzieleniu dostępu częściowego.

(*) Dz.U. [rozporządzenie w sprawie IMI].

(**) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

(***) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

6) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadku przeniesienia się usługodawcy, jeżeli wykonywał zawód w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej dwa lata w okresie dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w państwie członkowskim siedziby.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) wymóg dwuletniego wykonywania zawodu nie ma zastosowania w żadnym z następujących przypadków:

a) zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania danego zawodu są regulowane;

b) usługodawca towarzyszy usługobiorcy, pod warunkiem, że miejscem zwykłego pobytu usługobiorcy jest państwo członkowskie siedziby usługodawcy i jeżeli dany zawód nie znajduje się w wykazie, o którym mowa w art. 7 ust. 4;”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku notariuszy ze świadczonych usług należy wyłączyć sporządzanie dokumentów urzędowych i przeprowadzanie innych czynności w zakresie uwierzytelnienia wymagających pieczęci przyjmującego państwa członkowskiego.”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„zarówno zaświadczenia o braku tymczasowego i stałego zawieszenia wykonywania danego zawodu, jak i zaświadczenia o niekaralności, jeśli państwo członkowskie wymaga tego od własnych obywateli, przy prowadzeniu działalności w sektorze bezpieczeństwa i w służbie zdrowia;”;

(ii) dodaje się lit. f) w brzmieniu:

„f) w przypadku dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 21 ust. 1, oraz w przypadku świadectw praw nabytych, o których mowa w art. 23, 26, 27, 30, 33, 33a, 37, 39 i 43, dokumentu poświadczającego znajomość języka przyjmującego państwa członkowskiego.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie przedstawione przez usługodawcę jest ważne na całym terytorium danego państwa członkowskiego.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku świadczenia po raz pierwszy usług w ramach zawodów regulowanych mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, co do których nie obowiązuje automatyczne uznawanie kwalifikacji na podstawie przepisów tytułu III rozdział II lub III, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może sprawdzić kwalifikacje zawodowe usługodawcy przed rozpoczęciem świadczenia przez niego usług. Taka wstępna kontrola możliwa jest jedynie, jeżeli jej celem jest zapobieżenie poważnym szkodom dla zdrowia lub bezpieczeństwa usługobiorcy, które mogłyby powstać wskutek braku kwalifikacji zawodowych usługodawcy, i jeżeli nie wykracza poza zakres niezbędny dla osiągnięcia tego celu.

Państwa członkowskie przedstawiają Komisji wykaz zawodów, w odniesieniu do których przeprowadzenie wstępnej kontroli jest niezbędne dla zapobieżenia poważnym szkodom dla zdrowia lub bezpieczeństwa usługobiorcy, na mocy ich krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji szczegółowe uzasadnienie umieszczenia w przedmiotowym wykazie każdego z tych zawodów.

W terminie miesiąca od otrzymania oświadczenia wraz z dokumentami uzupełniającymi właściwy organ informuje usługodawcę o decyzji dotyczącej odstąpienia od kontroli jego kwalifikacji albo o wynikach takiej kontroli. W

przypadku zaistnienia trudności mogących skutkować opóźnieniem właściwy organ powiadamia usługodawcę w ciągu pierwszego miesiąca o przyczynie opóźnienia. Trudności te rozwiązuje się w terminie miesiąca od tego powiadomienia, natomiast decyzję wydaje się w ciągu drugiego miesiąca od rozwiązania tych trudności.

Jeżeli pomiędzy kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy i wykształceniem wymaganym w przyjmującym państwie członkowskim występują różnice na tyle istotne, że mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego oraz że nie jest możliwe ich zrównoważenie doświadczeniem zawodowym usługodawcy ani jego uczeniem się przez całe życie, przyjmujące państwo członkowskie umożliwia usługodawcy wykazanie, w szczególności poprzez poddanie się testowi umiejętności, że uzyskał on brakującą wiedzę lub umiejętności. W każdym przypadku musi istnieć możliwość świadczenia usługi w terminie miesiąca od podjęcia decyzji zgodnie z akapitem trzecim.

Jeżeli właściwy organ nie podejmie działań w terminach określonych w akapitach trzecim i czwartym, usługi mogą być świadczone.

W przypadkach, w których kwalifikacje zostały sprawdzone zgodnie z przepisami akapitów od pierwszego do piątego, usługi są świadczone przy użyciu tytułu zawodowego używanego w przyjmującym państwie członkowskim.”;

8) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego w przypadku wątpliwości mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o przedstawienie informacji dotyczących zgodności z prawem działalności prowadzonej przez usługodawcę i jego należytego postępowania jak również braku kar dyscyplinarnych lub sankcji karnych związanych z wykonywaniem przez niego działalności zawodowej. W przypadku kontroli kwalifikacji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o informacje dotyczące odbytych przez usługodawcę kursów kształcenia, w stopniu niezbędnym do dokonania oceny istotnych różnic, co do których istnieje prawdopodobieństwo szkodliwości dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego. Właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przekazują te informacje zgodnie z art. 56.”;

9) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające akapitu pierwszego otrzymuje brzmienie:

„Do celów art. 13 i art. 14 ust. 6 kwalifikacje zawodowe są pogrupowane na następujących poziomach:”;

b) lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) kształcenia i szkolenia regulowanego lub, w przypadku zawodów regulowanych, kształcenia zawodowego o specjalnym programie, z kompetencjami wykraczającymi poza kompetencje przewidziane na poziomie b, równoważnego z kształceniem, o którym mowa w ppkt (i), jeżeli zapewnia ono porównywalny poziom przygotowania zawodowego i przygotowuje do pełnienia porównywalnych obowiązków i funkcji, pod warunkiem, że do

dyplomu dołączone jest zaświadczenie z rodzimego państwa członkowskiego;”;

c) lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) dyplom poświadczający ukończenie szkolenia na poziomie pomaturalnym, trwającego od trzech do czterech lat lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze lub, jeżeli ma to zastosowanie w rodzimym państwie członkowskim, okres odpowiadający liczbie punktów w Europejskim systemie transferu i akumulacji punktów (ECTS), w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w szkole wyższej lub w innej placówce na równoważnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia pomaturalnego;

e) dyplom poświadczający ukończenie kształcenia na poziomie pomaturalnym, trwającego ponad cztery lata lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze lub, jeżeli ma to zastosowanie w rodzimym państwie członkowskim, okres odpowiadający liczbie punktów w Europejskim systemie transferu i akumulacji punktów (ECTS), w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w szkole wyższej lub w innej placówce na równoważnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia pomaturalnego.”;

d) skreśla się akapit drugi;

10) art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Każdy dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji lub zestaw dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego, poświadczający ukończenie kształcenia w Unii, w pełnym lub niepełnym wymiarze, w ramach programów formalnych lub poza nimi, którego poziom został uznany przez państwo członkowskie za równoważny i który przyznaje jego posiadaczowi te same prawa w zakresie dostępu do zawodu lub jego wykonywania lub przygotowuje do wykonywania tego zawodu, jest traktowany jako dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji w rodzaju objętym art. 11, co dotyczy także odpowiedniego poziomu.”;

11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Warunki uznania

1. W przypadku gdy w przyjmującym państwie członkowskim dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie uzależnione są od posiadania określonych kwalifikacji zawodowych, właściwy organ tego państwa członkowskiego zezwala na dostęp do tego zawodu i jego wykonywanie na tych samych warunkach, które stosuje się wobec własnych obywateli, wnioskodawcom posiadającym poświadczanie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa

w art. 11, wymagany przez inne państwo członkowskie do celów dostępu do danego zawodu lub jego wykonywania na terytorium tego państwa.

Poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wydaje właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego.

2. Zezwolenie na dostęp do zawodu, o którym mowa w ust. 1, lub jego wykonywanie przyznaje się także wnioskodawcom posiadającym poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, wydane przez państwo członkowskie, które nie reguluje tego zawodu.

Poświadczenie kompetencji i dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji muszą spełniać następujące warunki:

a) są wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego;

b) poświadczają, że ich posiadacz jest przygotowany do wykonywania danego zawodu.

3. W przypadku poświadczenia kompetencji lub dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, o których mowa w ust. 1 i 2, lub świadectwa poświadczającego odbycie kształcenia i szkolenia regulowanego lub kształcenia zawodowego o specjalnym programie równoważnego z kształceniem, o którym mowa w art. 11 lit. c) ppkt (i), przyjmujące państwo członkowskie dopuszcza poziom potwierdzony lub poświadczony przez rodzime państwo członkowskie.

4. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może odmówić dostępu do zawodu lub jego wykonywania posiadaczom poświadczenia kompetencji, jeżeli kwalifikacje krajowe wymagane do wykonywania zawodu na terytorium tego państwa sklasyfikowano w art. 11 lit. d) lub e).”;

12) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 13 nie uniemożliwiają przyjmującemu państwu członkowskiemu wymagania od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego trwającego nie dłużej niż trzy lata lub przystąpienia do testu umiejętności, jeżeli odbyte przez niego kształcenie obejmuje materiał w zakresie działalności zawodowej istotnie różniący się od materiału objętego kształceniem w przyjmującym państwie członkowskim.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli Komisja uzna odstępstwo, o którym mowa w akapicie drugim, za niewłaściwe lub niezgodne z prawem Unii, przyjmuje w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji decyzję wykonawczą w sprawie wezwania państwa członkowskiego do zaniechania

wprowadzenia planowanego środka. W przypadku braku odpowiedzi ze strony Komisji we wspomnianym terminie odstępstwo takie może zostać zastosowane.”;

- c) w ust. 3 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku zawodu notariusza przyjmujące państwo członkowskie podczas określania środka wyrównawczego może uwzględnić szczegółowe działania objęte tym zawodem na jego terytorium, w szczególności w odniesieniu do prawa, które ma być stosowane.”;

- d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Do celów ust. 1 i 5 „istotnie różniący się materiał” oznacza materiał, którego znajomość ma zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez migranta wykazuje znaczne różnice pod względem treści w porównaniu z kształceniem wymaganym przez przyjmujące państwo członkowskie.

5. Przepisy ust. 1 stosuje się z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności. W szczególności, jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zamierza wymagać od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, musi najpierw upewnić się, że wiedza, umiejętności i kompetencje zdobyte przez wnioskodawcę w trakcie jego doświadczenia zawodowego i poprzez uczenie się przez całe życie w którymkolwiek państwie członkowskim lub państwie trzecim może obejmować w całości lub częściowo istotnie różniący się materiał, o którym mowa w ust. 4.”;

- e) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Decyzja nakładająca obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności musi być należycie uzasadniona. W szczególności decyzja musi zawierać następujące uzasadnienie:

a) wskazanie poziomu kwalifikacji wymaganego w przyjmującym państwie członkowskim i poziomu kwalifikacji posiadanych przez wnioskodawcę zgodnie z klasyfikacją określoną w art. 11;

b) wskazanie tematu lub tematów, w odniesieniu do których stwierdzono istotne różnice;

c) wyjaśnienie istotnych różnic pod względem treści;

d) wyjaśnienie, dlaczego w wyniku tych istotnych różnic wnioskodawca nie może wykonywać swojego zawodu w zadowalający sposób na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego;

d) wyjaśnienie, dlaczego te istotne różnice nie mogą zostać wyrównane przez wiedzę, umiejętności i kompetencje wnioskodawcy zdobyte w trakcie doświadczenia zawodowego i poprzez uczenie się przez całe życie.

7. Test umiejętności, o którym mowa w ust. 1, organizuje się co najmniej dwa razy w roku, a wnioskodawcom zezwala się na ponowne przystąpienie do testu co najmniej raz, jeżeli nie zdali pierwszego testu.”;

13) skreśla się art. 15.

14) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Dostosowanie wykazów działalności zawartych w załączniku IV

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania wykazów działalności zawartych w załączniku IV, które podlegają systemowi uznawania kwalifikacji zawodowych zgodnie z art. 16, w celu ich aktualizacji lub wyjaśnienia nazewnictwa, o ile nie spowoduje to zawężenia zakresu rodzajów działalności związanych z poszczególnymi kategoriami, zgodnie z art. 58a.”;

15) w art. 21 skreśla się ust. 4, 6 i 7;

16) dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Procedura powiadamiania

1. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich przyjmowanych przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wydawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinach objętych przepisami niniejszego rozdziału.

W przypadku dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w sekcji 8, powiadomienie zgodne z akapitem pierwszym skierowane jest także do pozostałych państw członkowskich.

2. Do powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się sprawozdanie wykazujące zgodność zgłaszanego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji z odpowiednimi wymogami niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie wydaje właściwy organ lub instytucja wyznaczona przez państwo członkowskie i uprawniona do oceny zgodności dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji z niniejszą dyrektywą.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu dostosowania załącznika V pkt 5.1.1-5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i 5.7.1 przez sporządzenie wykazu i aktualizację tytułów przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji oraz – w stosownych przypadkach – organu wydającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, świadectwa, które mu towarzyszy, oraz odpowiedniego tytułu zawodowego.

4. Jeżeli Komisja uznaje, że zgłoszone akty, o których mowa w ust. 1, są niezgodne z niniejszą dyrektywą, przyjmuje decyzję wykonawczą w sprawie tej niezgodności w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji.”;

17) w art. 22 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Do celów lit. b) akapitu pierwszego od dnia [wstawić datę – dzień po dacie określonej w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy] i co pięć lat od tego dnia, właściwe organy państw członkowskich składają do Komisji i do innych państw członkowskich sprawozdania dostępne dla opinii publicznej w odniesieniu do procedur ustawicznego kształcenia i szkolenia dotyczących lekarzy, lekarzy specjalistów, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentyków, wyspecjalizowanych lekarzy dentyków, lekarzy weterynarii, położnych i farmaceutów.”;

18) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kształcenie medyczne na podstawowym poziomie obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów, co można również wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS; okres ten obejmuje co najmniej 5 500 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego prowadzonego na uniwersytecie lub pod jego nadzorem.

W przypadku osób, które podjęły kształcenie przed dniem 1 stycznia 1972 r., kurs kształcenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może obejmować sześciomiesięczne kształcenie praktyczne odbywane w pełnym wymiarze godzin na poziomie uniwersyteckim pod nadzorem właściwych organów.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

a) odpowiedniej wiedzy w zakresie nauk, o której mowa w ust. 3 lit. a), zgodnej z postępowaniem naukowym i technicznym oraz niezbędnych kompetencji wynikających z tej wiedzy;

b) stopnia wystarczającej znajomości zagadnień, o których mowa w ust. 3 lit. b), i kompetencji niezbędnych do osiągnięcia takiej znajomości zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz osiągnięciami w dziedzinie edukacji w państwach członkowskich;

c) odpowiedniej wiedzy w zakresie dyscyplin klinicznych i praktyki klinicznej, o której mowa w ust. 3 lit. c), i niezbędnych kompetencji, które powinny wynikać z tej wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;

d) odpowiedniego doświadczenia klinicznego, o którym mowa w ust. 3 lit. d), i niezbędnych kompetencji, które powinny wynikać z tego doświadczenia, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz osiągnięciami w dziedzinie edukacji w państwach członkowskich.”;

19) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia medycznego jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie mogą określić w swoim ustawodawstwie krajowym częściowe zwolnienia z części specjalistycznego kształcenia medycznego, jeżeli ta część kształcenia odbyła się już w trakcie innego programu kształcenia specjalistycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3 i jeżeli poprzednia kwalifikacja zawodowa została zdobyta przez specjalistę w tym państwie członkowskim. Państwa członkowskie gwarantują, że przyznane zwolnienie nie przekracza jednej trzeciej minimalnego okresu kursów specjalistycznego kształcenia medycznego, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.3.

Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję i inne państwa członkowskie o swoim odpowiednim ustawodawstwie krajowym wraz ze szczegółowym uzasadnieniem takich częściowych zwolnień.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnych okresów kształcenia, o których mowa w załączniku V pkt 5.1.3, do postępu naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.”;

20) art. 26 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.1.3 o nowe specjalności medyczne istniejące w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich w celu dostosowania niniejszej dyrektywy do zmian wprowadzanych w ustawodawstwie krajowym, zgodnie z art. 58a.”;

21) art. 28 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2.”;

22) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia kształcenia dla pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną jest ukończenie dwunastoletniego kształcenia ogólnego, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy

lub instytucje państwa członkowskiego albo świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu wstępnego na równoważnym poziomie do szkoły pielęgniarskiej.”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian wykazu określonego w załączniku V pkt 5.2.1, w celu dostosowania go do postępu edukacyjnego, naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.”;

c) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Kształcenie pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną obejmuje co najmniej trzy lata studiów, na które składa się co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i klinicznego, przy czym kształcenie teoretyczne obejmuje co najmniej jedną trzecią, a kształcenie kliniczne co najmniej połowę minimalnego okresu kształcenia. Państwa członkowskie mogą przyznać częściowe zwolnienie osobom, które odbyły część kształcenia na kursach o co najmniej równoważnym poziomie.”;

d) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

a) odpowiedniej wiedzy w zakresie nauk z dziedziny pielęgniarstwa ogólnego, o której mowa w ust. 6 lit. a), zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz niezbędnymi kompetencjami, które powinny wynikać z tej wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji;

b) stopnia wystarczającego zrozumienia zagadnień, o których mowa w ust. 6 lit. a), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zrozumienia, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji;

c) stopnia wystarczającej wiedzy w zakresie zagadnień, o których mowa w ust. 6 lit. b), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zrozumienia, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji;

d) odpowiedniego doświadczenia klinicznego, o którym mowa w ust. 6 lit. c), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego odpowiedniego doświadczenia klinicznego, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji.”;

23) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie automatycznie uznają te ogólne kwalifikacje w zakresie pielęgniarstwa ogólnego, jeżeli wnioskodawca rozpoczął kształcenie przed dniem [wstawić datę – wejście w życie zmienionej dyrektywy], przy czym wymóg związany z dopuszczeniem obejmował dziesięć lat lub równoważny poziom kształcenia ogólnego, a poza tym kwalifikacje są zgodne z wszystkimi wymogami w zakresie kształcenia ustanowionymi w art. 31.”.

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarek wydane w Polsce pielęgniarkom, które przed dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31, potwierdzone dyplomem licencjackim uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z dnia 30 kwietnia 2004 r., nr 92, poz. 885) oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 12 kwietnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z dnia 21 kwietnia 2010 r., nr 65, poz. 420) w celu potwierdzenia, że dana osoba posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie posiadają pielęgniarki posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.2.2.”;

24) w art. 34 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Podstawowe kształcenie lekarsko-dentystyczne obejmuje łącznie co najmniej pięć lat studiów teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, co można również wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmujących co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.3.1, odbywanych na uniwersytecie lub w szkole wyższej prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równoważny lub pod nadzorem uniwersytetu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian wykazu określonego w załączniku V pkt 5.3.1 w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

a) odpowiedniej wiedzy w zakresie nauk z dziedziny stomatologii i stopnia zrozumienia metod naukowych, o których mowa w ust. 3 lit. a), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy i stopnia zrozumienia, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji;

b) odpowiedniej wiedzy w zakresie zagadnień, o których mowa w ust. 3 lit. b), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym oraz najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji;

- c) odpowiedniej wiedzy w zakresie zagadnień, o których mowa w ust. 3 lit. c), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- d) odpowiedniej wiedzy w zakresie dyscyplin i metod klinicznych, o której mowa w ust. 3 lit. d), i niezbędnych kompetencji wynikających z tej wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- e) odpowiedniego doświadczenia klinicznego, o którym mowa w ust. 3 lit. e), zgodnie z najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji.”;

25) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Specjalistyczne kursy lekarsko-dentystyczne w pełnym wymiarze godzin trwają co najmniej trzy lata, co można również wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, i są prowadzone pod nadzorem właściwych organów lub instytucji. Obejmują one osobisty udział lekarza dentysty odbywającego specjalistyczne kształcenie w działalności i wypełnianiu obowiązków danej placówki zdrowotnej.”;

- b) w ust. 2 skreśla się akapit trzeci;

- c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian minimalnych okresów kształcenia, o których mowa w ust. 2, w celu dostosowania ich do postępu naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.3.3 o nowe specjalności stomatologiczne istniejące w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich w celu dostosowania niniejszej dyrektywy do zmian wprowadzanych w ustawodawstwie krajowym, zgodnie z art. 58a.”;

26) w art. 38 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Kształcenie lekarzy weterynarii obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, co można również wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, w trakcie których realizowany jest co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.4.1, odbywanych na uniwersytecie lub w szkole wyższej prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równoważny lub pod nadzorem uniwersytetu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian wykazu w załączniku V pkt 5.4.1 w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.”;

- b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

- a) odpowiedniej wiedzy w zakresie nauk, o której mowa w ust. 3 lit. a), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- b) odpowiedniej wiedzy na temat budowy i czynności zwierząt zdrowych, o której mowa w ust. 3 lit. b), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- c) odpowiedniej wiedzy na temat zachowania, ochrony i chorób zwierząt, o której mowa w ust. 3 lit. c) i d), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- d) dostatecznej znajomości medycyny prewencyjnej, o której mowa w ust. 3 lit. e), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego stopnia znajomości, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- e) odpowiedniej wiedzy na temat zagadnień określonych w ust. 3 lit. f) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;
- f) odpowiedniego doświadczenia klinicznego i praktycznego, o którym mowa w ust. 3 lit. h), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji.”;

27) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu w załączniku V pkt 5.5.1 w celu dostosowania go do postępu edukacyjnego, naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.”.

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Warunkiem podjęcia kształcenia w zakresie położnictwa jest spełnienie jednego z następujących warunków:

- a) w przypadku ścieżki I – ukończenie co najmniej dwunastu lat kształcenia ogólnego lub posiadanie świadectwa potwierdzającego zdanie egzaminów wstępnych na równoważnym poziomie do szkoły dla położnych;
- b) w przypadku ścieżki II – posiadanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2.”;
- c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

a) dostatecznej wiedzy w zakresie nauk, na których opiera się działalność położnych, określonej w ust. 3 lit. a) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;

b) stopnia znajomości zagadnień określonych w ust. 3 lit. c) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego stopnia znajomości, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;

c) odpowiedniego doświadczenia klinicznego, o którym mowa w ust. 3 lit. d), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego stopnia znajomości, zgodnie z najnowszymi reformami systemu edukacji oraz z postępowaniem naukowym i technicznym;

d) odpowiedniej znajomości procesu kształcenia personelu służby zdrowia i doświadczenia we współpracy z nim, o którym mowa w ust. 3 lit. e), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego stopnia znajomości, zgodnie z najnowszymi reformami systemu edukacji oraz z postępowaniem naukowym i technicznym.”;

28) art. 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji położnej, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2, podlega automatycznemu uznaniu zgodnie z art. 21, o ile potwierdza odbycie jednego z następujących rodzajów kształcenia:

a) kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej trzy lata;

b) kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej dwa lata obejmującego co najmniej 3 600 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2;

c) kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej 18 miesięcy obejmującego co najmniej 3 000 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, po którym nastąpiła roczna praktyka zawodowa potwierdzona zaświadczeniem wydanym zgodnie z ust. 2.”;

29) w art. 43 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W odniesieniu do dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji położnej państwa członkowskie automatycznie uznają te kwalifikacje, jeżeli wnioskodawca rozpoczął kształcenie przed dniem [wstawić datę – wejście w życie zmienionej dyrektywy], przy czym wymogi związane z dopuszczeniem obejmowałyby dziesięć lat lub równoważny poziom kształcenia ogólnego w przypadku ścieżki I, lub jeżeli wnioskodawca ukończył kształcenie w dziedzinie pielęgniarstwa ogólnego lub spełnił wymóg dopuszczenia do takiego kształcenia obejmujący dziesięć lat lub równoważny przed rozpoczęciem kształcenia w zakresie położnictwa w ramach ścieżki II.”;

30) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji farmaceuty potwierdza odbycie kształcenia trwającego co najmniej pięć lat, co można również wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, i obejmującego przynajmniej:

a) cztery lata kształcenia teoretycznego i praktycznego w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie, w szkole wyższej o statusie uznanym za równoważny lub pod nadzorem uniwersytetu;

b) na koniec kształcenia teoretycznego i praktycznego, sześciomiesięczną praktykę w ogólnodostępnej aptece lub w szpitalu, pod nadzorem oddziału farmaceutycznego tego szpitala.

Cykl kształcenia, o którym mowa w niniejszym ustępie, obejmuje co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.6.1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu w załączniku V pkt 5.6.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, zgodnie z art. 58a.

Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, w żadnym państwie członkowskim nie mogą pociągać za sobą żadnych zmian w istniejących zasadach ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

a) odpowiedniej wiedzy o lekach i substancjach używanych do wytwarzania leków określonej w ust. 3 lit. a) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;

b) odpowiedniej wiedzy na temat zagadnień określonych w ust. 3 lit. b) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;

c) odpowiedniej wiedzy na temat zagadnień określonych w ust. 3 lit. c) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym;

d) odpowiedniej wiedzy do oceny danych naukowych, o której mowa w ust. 3 lit. d), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem naukowym i technicznym.”;

31) w art. 45 ust. 2 dodaje się lit. h) w brzmieniu:

„h) zgłaszanie właściwym organom niepożądanych reakcji na produkty lecznicze.”;

32) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Kształcenie architektów

1. Kształcenie architekta musi trwać co najmniej sześć lat, co można również wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS. Kształcenie w danym państwie członkowskim obejmuje jeden z następujących elementów:

a) co najmniej czteroletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji oświatowej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim oraz co najmniej dwuletnie płatne praktyki;

b) co najmniej pięcioletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji oświatowej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim oraz co najmniej roczne płatne praktyki.

2. Studia, które muszą odbywać się na poziomie uniwersyteckim, a ich podstawowym przedmiotem musi być architektura, muszą w równoważnym stopniu obejmować teoretyczne i praktyczne aspekty kształcenia architekta oraz gwarantować uzyskanie następującej wiedzy, umiejętności i kompetencji:

a) umiejętności tworzenia projektów architektonicznych spełniających wymogi zarówno estetyczne, jak i techniczne;

b) odpowiedniej znajomości historii i teorii architektury oraz sztuk pokrewnych, technologii i nauk humanistycznych;

c) wiedzy na temat sztuk pięknych w zakresie, w jakim wpływają one na jakość projektu architektonicznego;

d) odpowiedniej znajomości urbanistyki, planowania oraz umiejętności niezbędnych w procesie planowania;

e) rozumienia związków zachodzących pomiędzy ludźmi a budynkami oraz pomiędzy budynkami a środowiskiem je otaczającym, oraz potrzeby dostosowania budynków do ludzkich potrzeb i skali;

f) rozumienia charakteru zawodu architekta oraz jego roli w społeczeństwie, w szczególności w przygotowywaniu koncepcji projektów uwzględniających czynniki społeczne;

g) rozumienia metod gromadzenia informacji i przygotowywania koncepcji projektu;

h) rozumienia problemów konstrukcyjnych, budowlanych i inżynierskich związanych z projektowaniem budynków;

i) odpowiedniej wiedzy w zakresie problemów fizycznych i technologii oraz funkcji budynków, umożliwiającej zapewnienie im wygodnych wnętrz oraz zabezpieczenia przed niekorzystnym działaniem czynników atmosferycznych;

j) umiejętności koniecznych do projektowania budynków spełniających wymogi użytkowników w zakresie, w jakim umożliwiają to dostępne środki finansowe i przepisy budowlane;

k) odpowiedniej znajomości gałęzi przemysłu, organizacji, przepisów i procedur niezbędnych dla realizacji projektów budynków oraz integracji planów z ogólnym projektem planistycznym.

3. Płatne praktyki muszą odbywać się w państwie członkowskim pod nadzorem osoby wykazującej odpowiednie gwarancje pod względem zdolności do zapewnienia kształcenia praktycznego. Muszą zostać podjęte po zakończeniu studiów, o których mowa w ust. 1. Ukończenie płatnych praktyk musi zostać poświadczony w świadectwie towarzyszącym dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58a w celu szczegółowego określenia:

a) odpowiedniej wiedzy na temat zagadnień określonych w ust. 2 lit. i) i niezbędnych kompetencji wynikających z tego zakresu wiedzy, zgodnie z postępowaniem technicznym i najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji;

b) potrzeby umiejętności koniecznych do projektowania, o których mowa w ust. 2 lit. j), i niezbędnych kompetencji wynikających z tego stopnia umiejętności, zgodnie z postępowaniem technicznym i najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie edukacji.”;

33) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Odstępstwa od warunków kształcenia architektów

W drodze odstępstwa od art. 46, za spełniające wymogi określone w art. 21 uznaje się także kształcenie: odbywane w ramach programu rozwoju społecznego lub w formie studiów wyższych w niepełnym wymiarze godzin, spełniające wymogi określone w art. 46 i potwierdzone zdaniem egzaminu z architektury, pod warunkiem że dana osoba pracowała w dziedzinie architektury przez co najmniej siedem lat pod nadzorem architekta albo biura architektonicznego. Egzamin musi być zdany na poziomie uniwersyteckim i odpowiadać egzaminowi końcowemu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 akapit pierwszy.”;

34) w art. 49 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Ustęp 1 stosuje się również do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji architektów wymienionych w załączniku V, jeżeli kształcenie rozpoczęło się przed dniem [wstawić datę – dwa lata po dacie określonej w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy].”;

35) w tytule III dodaje się rozdział IIIA w brzmieniu:

„Rozdział IIIA

Automatyczne uznawanie na podstawie wspólnych zasad dotyczących kształcenia

Artykuł 49a

Wspólne ramy kształcenia

1. Do celów niniejszego artykułu „wspólne ramy kształcenia” oznaczają wspólny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania określonego zawodu. Do celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania państwo członkowskie przyznaje dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji zdobytych w oparciu o takie ramy taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje, pod warunkiem, że takie ramy spełniają kryteria określone w ust. 2. Kryteria te są zgodne ze specyfikacjami, o których mowa w ust. 3.

2. Wspólne ramy kształcenia są zgodne z następującymi warunkami:

- a) wspólne ramy kształcenia umożliwiają większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi niż w przypadku ogólnego systemu uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji przewidzianego w tytule III rozdział I;
- b) dany zawód jest już regulowany w co najmniej jednej trzeciej wszystkich państw członkowskich;
- c) wspólny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji obejmuje wiedzę, umiejętności i kompetencje określone w systemach kształcenia i szkolenia mających zastosowanie w co najmniej jednej trzeciej wszystkich państw członkowskich;
- d) wiedza, umiejętności i kompetencje na potrzeby takich wspólnych ram kształcenia odnoszą się do poziomów przewidzianych w europejskich ramach kwalifikacji określonych w załączniku II do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (*);
- e) dany zawód nie jest objęty innymi wspólnymi ramami kształcenia ani nie jest już regulowany na podstawie tytułu III rozdział III;
- f) wspólne ramy kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany;
- g) wspólne ramy kształcenia zapewniają obywatelom każdego państwa członkowskiego dostęp do uzyskania kwalifikacji na podstawie tych ram bez konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, w których określa się wspólny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji oraz kwalifikacje w zakresie wspólnych ram kształcenia, zgodnie z art. 58a.

4. Państwa członkowskie zgłaszają do Komisji tytuł zawodowy, który ma zostać uzyskany zgodnie ze wspólnymi ramami kształcenia, o których mowa w ust. 3.

5. Państwo członkowskie może wystąpić o odstępstwo od stosowania wspólnych ram kształcenia, o których mowa w ust. 3, na swoim terytorium, jeżeli w przeciwnym razie byłoby zmuszone do wprowadzenia nowego zawodu regulowanego na swoim terytorium, jeżeli byłoby zmuszone do zmiany obowiązujących podstawowych zasad krajowych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia i warunków dostępu do takich zawodów lub jeżeli dane państwo członkowskie nie chce powiązać swojego krajowego systemu kwalifikacji z kwalifikacjami określonymi we wspólnych ramach kształcenia. Komisja może przyjąć decyzję wykonawczą w celu przyznania takiego odstępstwa zainteresowanemu państwu członkowskiemu.

Artykuł 49b

Wspólne testy kształcenia

1. Do celów niniejszego artykułu wspólny test kształcenia oznacza test umiejętności mający na celu ocenę zdolności danego specjalisty do wykonywania danego zawodu we wszystkich państwach członkowskich, w których jest on regulowany. Zdanie takiego testu umożliwia dostęp do przedmiotowej działalności zawodowej i jej wykonywanie w danym państwie członkowskiemu na takich samych warunkach, jakie obowiązują posiadaczy kwalifikacji zawodowych zdobytych w tym państwie członkowskiemu.

2. Wspólny test kształcenia jest zgodny z następującymi warunkami:

- a) wspólny test kształcenia umożliwia większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi niż w przypadku ogólnego systemu uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji przewidzianego w tytule III rozdział I;
- b) dany zawód jest regulowany w co najmniej jednej trzeciej wszystkich państw członkowskich;
- c) wspólny test kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany;
- d) wspólny test kształcenia umożliwia obywatelom każdego państwa członkowskiego uczestnictwo w tym teście i w praktycznej organizacji takich testów w państwach członkowskich bez konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.

3. „Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących warunków odnoszących się do takiego wspólnego testu kształcenia, zgodnie z art. 58a.

(*) Dz.U. L 111 z 6.5.2008, s. 1.”;

- 36) w art. 50 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może wystąpić do właściwych organów danego państwa członkowskiego o potwierdzenia faktu, że wnioskodawca nie jest objęty zawieszeniem prawa do wykonywania zawodu lub zakazem wykonywania zawodu w wyniku poważnego wykroczenia zawodowego lub wyroku skazującego za przestępstwa związane z prowadzeniem przez niego działalności zawodowej.”;

37) w art. 52 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwo członkowskie nie może zastrzec używania tytułu zawodowego dla posiadaczy kwalifikacji zawodowych, jeżeli nie powiadomiło Komisji i pozostałych państw członkowskich o stowarzyszeniu lub organizacji zgodnie z art. 3 ust. 2.”;

38) w art. 53 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Państwo członkowskie zapewnia przeprowadzanie wszelkich kontroli znajomości języka przez właściwy organ po podjęciu decyzji, o których mowa w art. 4d, art. 7 ust. 4 i art. 51 ust. 3, i jeżeli istnieje poważna i konkretna wątpliwość co do wystarczającej znajomości języka przez specjalistę w odniesieniu do działalności zawodowej, którą ta osoba zamierza wykonywać.

W przypadku zawodów, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, państwa członkowskie mogą udzielić właściwym organom prawa do przeprowadzania kontroli znajomości języka obejmującej wszystkich zainteresowanych specjalistów, jeżeli wyraźnie wymaga tego krajowy system opieki zdrowotnej lub, w przypadku specjalistów pracujących na własny rachunek nienależących do krajowego systemu opieki zdrowotnej, jeżeli wyraźnie wymagają tego krajowe organizacje reprezentujące pacjentów.

Wszelka kontrola znajomości języka ogranicza się do znajomości jednego z języków urzędowych państwa członkowskiego zgodnie z wyborem zainteresowanej osoby, jest proporcjonalna do działalności, która ma być prowadzona, i bezpłatna dla specjalisty. Zainteresowana osoba może się odwołać od takich kontroli do sądów krajowych.”;

39) w tytule IV dodaje się art. 55a w brzmieniu:

„Artykuł 55a

Uznanie płatnych praktyk

W celu zezwolenia na podjęcie zawodu regulowanego rodzime państwo członkowskie uznaje płatne praktyki odbyte w innym państwie członkowskim i poświadczone przez właściwy organ tego państwa członkowskiego.”;

40) nagłówek tytułu V otrzymuje brzmienie:

„Tytuł V

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA I ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA WYKONANIE WOBEC OBYWATELI”;

41) art. 56 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego i rodzimego państwa członkowskiego wymieniają między sobą informacje dotyczące postępowań dyscyplinarnych lub nałożonych sankcji karnych lub innych poważnych, szczególnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na wykonywanie działalności zgodnie z niniejszą dyrektywą, przy czym przestrzegają przepisów dotyczących ochrony danych osobowych przewidzianych w dyrektywie 95/46/WE i dyrektywie 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*) .

(*) Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.”;

42) dodaje się art. 56a w brzmieniu:

„Artykuł 56a

Mechanizm ostrzegania

1. Właściwe organy danego państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich i Komisję o tożsamości specjalisty, wobec którego organy lub sądy krajowe wydały zakaz, nawet tymczasowo, prowadzenia na terytorium tego państwa członkowskiego następujących rodzajów działalności zawodowej:

a) lekarza ogólnego posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.4;

b) lekarza specjalisty posiadającego tytuł, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.3;

c) pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną posiadającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2;

d) lekarza dentystry posiadającego kwalifikacje zawodowe wymienione w załączniku V pkt 5.3.2;

e) wyspecjalizowany lekarza dentystry posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.3.3;

f) lekarza weterynarii posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.4.2, chyba że dokonały już zgłoszenia zgodnie z art. 32 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*);

g) położnej posiadającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2;

h) farmaceuty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.6.2;

i) posiadaczy zaświadczeń wymienionych w załączniku VII pkt 2, poświadczających, że posiadacz dokumentu ukończył kształcenie, które spełnia wymogi minimalne wymienione odpowiednio w art. 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 lub 44, ale które rozpoczęło się przed datami odniesienia dla kwalifikacji wymienionymi w załączniku V pkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2;

j) posiadaczy zaświadczeń o prawach nabytych, o których mowa w art. 23, 27, 29, 33, 37 i 43.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, wysyła się najpóźniej w terminie trzech dni od daty przyjęcia decyzji o zakazie wykonywania działalności zawodowej przez danego specjalistę.

2. W przypadkach nieobjętych zakresem stosowania dyrektywy 2006/123/WE, w których specjalista prowadzący działalność w danym państwie członkowskim prowadzi działalność zawodową na podstawie tytułu zawodowego innego niż tytuły, o których mowa w ust. 1, oraz w ramach niniejszej dyrektywy, państwo członkowskie niezwłocznie przekazuje odpowiednie informacje innym zainteresowanym państwom członkowskim i Komisji po zdobyciu faktycznej wiedzy na temat postępowania, konkretnych czynów lub okoliczności, które są powiązane z taką działalnością i które mogłyby spowodować poważną szkodę dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób lub dla środowiska w innym państwie członkowskim. Należy przekazywać wyłącznie informacje ściśle niezbędne dla identyfikacji danego specjalisty; informacje takie muszą zawierać odniesienie do decyzji właściwego organu o zakazie wykonywania działalności zawodowej przez tego specjalistę. Inne państwo członkowskie może zwrócić się z wnioskiem o udzielenie dalszych informacji na warunkach określonych w art. 8 i 56.

3. Do celów wymiany informacji na podstawie ust. 1 i 2 dane osobowe przetwarzają się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i dyrektywą 2002/58/WE. Przetwarzanie danych osobowych przez Komisję jest prowadzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby specjaliści, których dotyczą ostrzeżenia wysłane do innych państw członkowskich, byli informowani na piśmie o decyzjach w sprawie ostrzeżeń w momencie wysłania tych ostrzeżeń, aby mogli odwoływać się do sądów krajowych od wydanej decyzji lub wnioskować o jej sprostowanie oraz aby mieli dostęp do środków prawnych w odniesieniu do wszelkich szkód wyrządzonych na skutek fałszywych ostrzeżeń wysłanych do innych państw członkowskich, przy czym w takich przypadkach w decyzji zastrzega się, że jest przedmiotem postępowania wszczętego przez specjalistę.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu stosowania mechanizmu ostrzegania. Akt wykonawczy zawiera przepisy dotyczące właściwych organów uprawnionych do wysyłania lub przyjmowania ostrzeżeń, a także dotyczące uzupełniania ostrzeżeń dodatkowymi informacjami, wycofywania i zamykania ostrzeżeń, praw dostępu do danych, sposobów sprostowywania informacji zawartych w ostrzeżeniach oraz środków mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa przetwarzania danych i okresów zatrzymywania. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 58.

(*) Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.”;

43) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 57

Centralny internetowy dostęp do informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają dostępność w internecie i regularną aktualizację w pojedynczych punktach kontaktowych następujących informacji:

a) wykazu zawodów regulowanych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) w państwie członkowskim, w tym danych kontaktowych właściwych organów ds. poszczególnych zawodów regulowanych i danych kontaktowych ośrodka wsparcia, o którym mowa w art. 57b;

b) wykazu zawodów, dla których dostępna jest europejska legitymacja zawodowa, informacji na temat funkcjonowania takiej legitymacji oraz właściwych organów zajmujących się jej wydawaniem;

c) wykazu wszystkich zawodów, do których państwo członkowskie stosuje art. 7 ust. 4, w ramach ustanowionych krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych;

d) wykazu rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego oraz rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii);

e) informacji o wszystkich wymogach, procedurach i formalnościach, o których mowa w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do poszczególnych zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od obywateli oraz dokumentów, które muszą oni złożyć;

f) informacji na temat sposobu odwoływania się od decyzji właściwych organów na podstawie krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby informacje, o których mowa w ust. 1, były udzielane w sposób jasny i zrozumiały dla użytkowników, były łatwo dostępne na odległość i drogą elektroniczną oraz aby były aktualizowane.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby pojedyncze punkty kontaktowe oraz właściwe organy odpowiadały możliwie najszybciej na wszelkie wnioski o udzielenie informacji kierowane do pojedynczych punktów kontaktowych. W tym celu mogą one również przekazywać wnioski o udzielenie informacji do ośrodków wsparcia, o których mowa w art. 57b, i informować zainteresowanych obywateli.

4. Państwa członkowskie i Komisja podejmują środki wspierające, aby zapewnić udostępnianie przez pojedyncze punkty kontaktowe informacji wymienionych w ust. 1 w innych językach urzędowych Unii. Nie ma to wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące stosowania języków na ich terytoriach.

5. Do celów wdrażania przepisów ust. 1, 2 i 4 państwa członkowskie współpracują ze sobą oraz z Komisją Europejską.”;

44) dodaje się art. 57a w brzmieniu:

„Artykuł 57a

Procedury przeprowadzane drogą elektroniczną

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość łatwego spełnienia wszystkich wymogów, przeprowadzenia procedur i dopełnienia formalności związanych z kwestiami objętymi zakresem stosowania niniejszej dyrektywy na odległość i drogą elektroniczną, za pośrednictwem odpowiedniego pojedynczego punktu kontaktowego.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do przeprowadzania testu umiejętności lub stażu adaptacyjnego w rozumieniu art. 14 ust. 1.

3. Jeżeli wniosek państw członkowskich o bezpieczny podpis elektroniczny jest uzasadniony, w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE(*), w celu przeprowadzenia procedur, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie przyjmują podpisy elektroniczne zgodnie z decyzją Komisji 2009/767/WE(**) oraz zapewniają środki techniczne do przetwarzania formatów bezpiecznych podpisów elektronicznych określonych w decyzji Komisji 2011/130/UE(***)).

4. Wszystkie procedury przeprowadza się zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/123/WE dotyczącymi pojedynczych punktów kontaktowych. Bieg wszelkich terminy, których państwa członkowskie muszą przestrzegać przy przeprowadzaniu procedur i dopełnianiu formalności określonych w niniejszej dyrektywie, rozpoczyna się w momencie złożenia wniosku przez obywatela w pojedynczym punkcie kontaktowym.

(*) Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12.

(**) Dz.U. L 274 z 20.10.2009, s. 36.

(***) Dz.U. L 53 z 26.2.2011, s. 66.”;

45) dodaje się art. 57b w brzmieniu:

„Artykuł 57b

Ośrodki wsparcia

1. Każde państwo członkowskie wyznacza nie później niż w dniu [wstawić datę – termin transpozycji] ośrodek wsparcia, którego zadaniem jest udzielanie obywatelom i ośrodkom w innych państwach członkowskich pomocy w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych przewidzianego w niniejszej dyrektywie, w tym informacji na temat przepisów krajowych regulujących zawody oraz ich wykonywanie, na temat prawa socjalnego i w stosownych przypadkach zasad etyki zawodowej.

2. Ośrodki wsparcia w przyjmujących państwach członkowskich pomagają obywatelom w korzystaniu z praw przyznanych im na podstawie niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach we współpracy z ośrodkiem wsparcia w rodzimym państwie członkowskim oraz właściwymi organami i pojedynczymi punktami kontaktowymi w przyjmującym państwie członkowskim.

3. Każdy właściwy organ w przyjmującym państwie członkowskim jest zobowiązany do pełnej współpracy z ośrodkiem wsparcia w przyjmującym państwie członkowskim oraz do udzielania informacji na temat indywidualnych przypadków takim ośrodkom w przyjmujących państwach członkowskich na ich wnioski.

4. Ośrodki wsparcia udzielają Komisji na jej wnioski informacji dotyczących spraw, którymi Komisja się zajmuje, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania takiego wniosku.”;

46) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 58

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Uznawania Kwalifikacji Zawodowych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

47) dodaje się art. 58a w brzmieniu:

„Artykuł 58a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 2, art. 4a ust. 7, art. 4b ust. 2, art. 20, art. 21a ust. 3, art. 24 ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 ust. 2, art. 31 ust. 2, art. 31 ust. 7, art. 34 ust. 2, art. 34 ust. 4, art. 35 ust. 4, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 40 ust. 1, art. 40 ust. 4, art. 44 ust. 2, art. 44 ust. 4, art. 46 ust. 4, art. 49a ust. 3 i art. 49b ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [wstawić datę – data wejścia w życie dyrektywy zmieniającej].

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 2, art. 4a ust. 7, art. 4b ust. 2, art. 20, art. 21a ust. 3, art. 24 ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 ust. 2, art. 31 ust. 2, art. 31 ust. 7, art. 34 ust. 2, art. 34 ust. 4, art. 35 ust. 4, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 40 ust. 1, art. 40 ust. 4, art. 44 ust. 2, art. 44 ust. 4, art. 46 ust. 4, art. 49a ust. 3 i art. 49b ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji

późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2, art. 4a ust. 7, art. 4b ust. 2, art. 20, art. 21a ust. 3, art. 24 ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 ust. 2, art. 31 ust. 2, art. 31 ust. 7, art. 34 ust. 2, art. 34 ust. 4, art. 35 ust. 4, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 40 ust. 1, art. 40 ust. 4, art. 44 ust. 2, art. 44 ust. 4, art. 46 ust. 4, art. 49a ust. 3 i art. 49b ust. 3 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

48) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 59

Przejrzystość

1. Do dnia [wstawić datę – koniec okresu transpozycji] państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz zatwierdzonych zawodów regulowanych zgodnie z ich prawem krajowym. Każda zmiana wprowadzona w tym wykazie zawodów regulowanych jest również niezwłocznie zgłaszana Komisji. Komisja ustanawia i prowadzi ogólnodostępną bazę danych zawierającą takie informacje.

2. Państwa członkowskie sprawdzają, czy w ramach ich systemu prawnego wymogi, zgodnie z którymi dostęp do zawodu lub jego wykonywanie, w tym korzystanie z tytułów zawodowych oraz działalność zawodową dozwolona na podstawie takich tytułów, są możliwe tylko dla osób posiadających określone kwalifikacje zawodowe, są zgodne z następującymi zasadami:

a) wymogi nie mogą prowadzić do bezpośredniej ani pośredniej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub podstawowe miejsce pobytu;

b) wymogi muszą być uzasadnione nadrzędnym względem związanym z interesem publicznym;

c) wymogi muszą być odpowiednie dla zapewnienia osiągnięcia wyznaczonych celów i nie mogą wykraczać poza to, co niezbędne do osiągnięcia tych celów.

3. Przepisy ust. 1 mają również zastosowanie do zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim przez stowarzyszenie lub organizację w rozumieniu art. 3 ust. 2 oraz wszelkich wymogów związanych z koniecznością uzyskania członkostwa.

4. Do dnia [wstawić datę – koniec okresu transpozycji] państwa członkowskie przedstawiają informacje na temat wymogów, które zamierzają utrzymać, oraz powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 2. Państwa członkowskie przedstawiają informacje na temat wymogów, które wprowadziły w późniejszym

terminie, i powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 2 w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia środka.

5. Do dnia [wstawić datę - koniec okresu transpozycji] oraz co dwa lata od tej daty państwa członkowskie przedstawiają również sprawozdanie dotyczące wymogów, które zostały zniesione lub złagodzone.

6. Komisja przekazuje sprawozdania pozostałym państwom członkowskich, które przedstawiają swoje uwagi w terminie sześciu miesięcy. W tym samym okresie Komisja przeprowadza konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym z przedstawicielami zainteresowanych grup zawodowych.

7. Komisja przedkłada sprawozdanie zbiorcze sporządzone na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie grupie koordynatorów ustanowionej na podstawie decyzji Komisji 2007/172/WE*, która może przedstawić uwagi.

8. W świetle uwag przewidzianych w ust. 6 i 7 Komisja [wstawić datę – rok po końcu okresu transpozycji] przedstawia swoje ustalenia końcowe Radzie i Parlamentowi Europejskiemu, którym towarzyszą w stosownych przypadkach wnioski dotyczące przyszłych inicjatyw.

(* Dz.U. L 79 z 20.3.2007, s. 38.”;

49) art. 61 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje decyzję wykonawczą, aby zezwolić zainteresowanemu państwu członkowskiemu na odstępstwo od odpowiednich przepisów przez określony okres czasu.”;

50) skreśla się załącznik II i III;

51) w załączniku VII pkt 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) jeżeli państwo członkowskie stosuje taki wymóg wobec swoich obywateli, dokument potwierdzający, że dana osoba nie została tymczasowo zawieszona w wykonywaniu zawodu oraz informacja o niekaralności.”.

Artykuł 2

Zmiana [rozporządzenia w sprawie IMI]

Punkt 2 w załączniku I do [rozporządzenia w sprawie IMI] otrzymuje brzmienie:

„2. Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*): art. 4a-4e, art. 8, art. 21a, art. 50, art. 51, art. 56 i art. 56a.

(* Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [wstawić datę – dwa lata po wejściu w życie]. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cel/cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Czas trwania działania i jego wpływu finansowego
- 1.7. Przewidywany(-e) tryb(-y) zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Dział(y) wieloletnich ram finansowych i pozycja(-e) wydatków w budżecie, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*
 - 3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ finansowy na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

6. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

6.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr xxx zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

6.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa²⁶

Rynek wewnętrzny – Gospodarka oparta na wiedzy

Rynek wewnętrzny – Usługi

6.3. Charakter wniosku/inicjatywy

Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

6.4. Cele

6.4.1. Wieloletni(e) cel(e) strategiczny(-e) Komisji wskazany(-e) we wniosku/inicjatywie

W komunikacie „Akt o jednolitym rynku: Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania – Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” (COM(2011) 206 wersja ostateczna) Komisja zaproponowała modernizację przepisów dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych. W tym kontekście w Akcie o jednolitym rynku wyraźnie wspomina się o wprowadzeniu europejskiej legitymacji zawodowej jako narzędzia (w postaci zaświadczenia elektronicznego) pozwalającego na ułatwienie mobilności specjalistów, przy jednoczesnym zwiększeniu zaufania między właściwymi organami państw członkowskich, a ostatecznie zapewniającego korzyści konsumentom i pracodawcom.

Wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej powinno przyczynić się do zwiększenia efektywności obowiązujących procedur uznawania oraz do zmniejszenia kosztów. Jedną z głównych cech europejskiej legitymacji zawodowej będzie korzystanie ze wspólnej unijnej funkcji zaplecza organizacyjnego, a mianowicie z systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”), który zostanie dodatkowo wzmocniony dzięki funkcji wydawania europejskiej legitymacji zawodowej.

Europejska legitymacja zawodowa powinna stać się narzędziem dobrowolnym dla zainteresowanych specjalistów, ale obowiązkowym dla właściwych organów. Oprócz europejskiej legitymacji zawodowej należy również wykorzystać funkcję zaplecza organizacyjnego IMI w celu ustanowienia ogólnoeuropejskiego

²⁶ ABM: Activity Based Management: zarządzanie kosztami działań – ABB: Activity Based Budgeting: budżet zadaniowy.

mechanizmu ostrzegania, gdyż państwa członkowskie powinny przekazywać sobie nawzajem ostrzeżenia dotyczące specjalistów, którzy stracili uprawnienia do wykonywania zawodu z powodu sankcji dyscyplinarnych lub karnych, oraz w celu ułatwienia powiadamiania o nowych dyplomach.

IMI jest narzędziem komunikacyjnym działającym w trybie on-line opracowanym przez Komisję Europejską i udostępnianym bezpłatnie państwom członkowskim od 2008 r. Obecnie system ten jest wykorzystywany do wymiany informacji na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym.

IMI umożliwia organom krajowym, regionalnym i lokalnym szybką i łatwą komunikację z ich odpowiednikami za granicą, w oparciu o jednolite metody pracy uzgodnione przez wszystkie państwa członkowskie. IMI pomaga użytkownikom tego systemu w: (i) wyszukaniu odpowiedniego organu, z którym należy się skontaktować, (ii) komunikowaniu się z organami za pomocą uprzednio przetłumaczonych zestawów pytań i odpowiedzi oraz (iii) śledzeniu trybu rozpatrywania wniosku o informację za pomocą specjalnego mechanizmu.

Propozycja dotycząca wykorzystania IMI jako zaplecza organizacyjnego do celów wydawania i stałego monitorowania europejskich legitymacji zawodowych oraz jako mechanizmu ostrzegania jest zgodna ze strategią przedstawioną przez Komisję. W związku z powyższym w komunikacie „Akt o jednolitym rynku” Komisja stwierdziła, że stosowanie tego systemu powinno być traktowane w przyszłych wnioskach Komisji jako priorytetowe narzędzie współpracy na rzecz wprowadzania w życie zasad jednolitego rynku.

Zgodnie ze strategią rozszerzenia IMI przyjętą przez Komisję w ramach tego systemu zostanie opracowane narzędzie umożliwiające państwom członkowskim przekazywanie powiadomień Komisji i innym państwom członkowskim. Narzędzie to powinno być również wykorzystywane do powiadamiania o nowych dyplomach na podstawie dyrektywy.

6.4.2. *Cel(e) szczegółowy(-e) i działanie(-a) ABM/ABB, których dotyczy wnioski/inicjatywa*

Cel szczegółowy nr 8: ułatwienie swobodnego przepływu specjalistów wewnątrz UE

Głównym działaniem w ramach tego celu jest opracowanie wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych w celu znacznego uproszczenia i unowocześnienia całego procesu, w tym poprzez wprowadzenie i stosowanie europejskich legitymacji zawodowych.

Celem ogólnym tego środka jest zwiększenie liczby wniosków o uznanie kwalifikacji zawodowych oraz przyspieszenie ich rozpatrywania.

Aby osiągnąć powyższe cele, przewiduje się podjęcie następujących działań:

1. zwiększenie przejrzystości całej procedury poprzez ustanowienie ogólnodostępnego interfejsu, aby umożliwić specjalistom: (i) dostęp do wykazów

dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku; (ii) złożenie wniosku o europejską legitymację zawodową i jej uzyskanie od odpowiednich właściwych organów drogą elektroniczną;

2. zwiększenie zaangażowania rodzimego państwa członkowskiego w realizację procedury, tak aby ułatwić rozpatrywanie wniosków przez przyjmujące państwa członkowskie dzięki obowiązkowemu korzystaniu z IMI jako zaplecza organizacyjnego przez wszystkie właściwe organy. Aby dostosować IMI do jego rozszerzonej roli w ramach procedury, należy go dodatkowo rozwinąć do celów wsparcia procedur związanych z europejską legitymacją zawodową;

3. ułatwienie rozpowszechniania ostrzeżeń dotyczących specjalistów;

4. ułatwienie wysyłania powiadomień o dokumentach potwierdzających posiadanie kwalifikacji (dyplomów) za pomocą IMI.

Cel szczegółowy nr 12: rozwinięcie pełnego potencjału systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) w celu wsparcia lepszego wdrażania prawodawstwa dotyczącego jednolitego rynku

Korzystanie z IMI jest obowiązkowe na podstawie dyrektywy usługowej oraz będzie miało obowiązkowy charakter na podstawie zmienionej dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Niniejszy wniosek dotyczący stosowania IMI do wydawania europejskich legitymacji zawodowych i zarządzania nimi oraz jako mechanizmu ostrzegania i systemu powiadamiania o nowych dyplomach jest zgodny ze strategią Komisji dotyczącą przyszłego rozszerzenia IMI na inne obszary prawa Unii (zgodnie z komunikatem „Lepsze zarządzanie jednolitym rynkiem dzięki ściślejszej współpracy administracyjnej: Strategia rozszerzania i rozwoju systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”)” (COM(2011) 75 wersja ostateczna) („komunikatem w sprawie strategii w zakresie IMI”).

Działanie(-a) ABM/ABB, którego(-ych) dotyczy wniosek/inicjatywa

12/02 01: Wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego

6.4.3. *Oczekiwany(-e) wynik(i) i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Przyjęcie wniosku zapewni:

1. wysoki poziom pewności prawa w odniesieniu do rozpatrywania za pomocą IMI wniosków o uznanie kwalifikacji zawodowych obywateli UE;
2. wysoki poziom przejrzystości przy przetwarzaniu wniosków o uznanie kwalifikacji zawodowych obywateli UE;
3. ułatwienie działań i zmniejszenie obciążenia administracyjnego przez właściwe organy krajowe;
4. oszczędności kosztów dzięki ponownemu wykorzystaniu i przeprojektowaniu istniejących narzędzi informatycznych na potrzeby nowych obszarów, zamiast opracowywania nowych narzędzi jednofunkcyjnych na poziomie unijnym lub krajowym, tak aby osiągnąć korzyści skali i zakresu;
6. uzupełnienie luk we współpracy między państwami członkowskimi, biorąc pod uwagę, że w dyrektywie usługowej przewidziano już mechanizm ostrzegania w odniesieniu do wielu specjalistów, z wyjątkiem pracowników służby zdrowia, w przypadku których występuje bardzo duże ryzyko dla zdrowia publicznego.

6.4.4. *Wskaźniki wyników i wpływu*

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Wniosek przyczyni się do skuteczniejszego stosowania prawa Unii w obszarze kwalifikacji zawodowych oraz do oszczędności kosztów związanych z opracowywaniem, utrzymywaniem i obsługą narzędzi informatycznych.

Bezpośredni wpływ można mierzyć za pomocą następujących wskaźników:

- liczba zawodów, w przypadku których byłby wykorzystywany system europejskiej legitymacji zawodowej/IMI na potrzeby uznawania kwalifikacji zawodowych w UE. Należy zauważyć, że europejskie legitymacje zawodowe nie powinny zostać wprowadzone lub narzucone automatycznie dla wszystkich zawodów regulowanych;
- liczba wniosków o europejską legitymację zawodową składanych rocznie za pomocą IMI;
- średni czas trwania procedury wydawania europejskiej legitymacji zawodowej;
- liczba właściwych organów aktywnie korzystających z systemu do wymiany informacji (tj. nie tylko zarejestrowanych jako użytkownicy);
- liczba powiadomień dotyczących nowych dyplomów;
- zadowolenie użytkowników zmierzone za pomocą sondaży.

6.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

6.5.1. *Potrzeba(-y), która(-e) ma(-ją) zostać zaspokojona(-e) w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

Wniosek wpłynie na zwiększenie skuteczności procedur uznawania kwalifikacji zawodowych oraz tymczasowej mobilności specjalistów, ponieważ tylko jedna procedura będzie miała powszechne zastosowanie i będzie oparta na wspólnej ogólnoeuropejskiej platformie informatycznej. System europejskiej legitymacji zawodowej/IMI będzie stosowany do zawodów, w odniesieniu do których zwrócono się z wnioskiem o ich objęcie zakresem tego nowego procesu, oraz stopniowo rozszerzany na dodatkowe zawody. W tym względzie koszty początkowe będą mniejsze, a w ramach przyszłych procesów rozszerzenia możliwe będą korzyści skali.

Ponadto należy dokonać ustaleń w sprawie ustanowienia mechanizmu ostrzegania w odniesieniu do specjalistów, których objęto zakazem prowadzenia działalności zawodowej.

Jednocześnie, ze względu na wcześniejsze funkcjonowanie IMI, nowy proces zapewni wysoki poziom pewności prawa, jeżeli chodzi o przetwarzanie danych osobowych w IMI, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie IMI, które jest obecnie przedmiotem rozmów w Radzie i Parlamencie Europejskim. Pozytywny wpływ na ten proces będą miały również korzyści zakresu.

6.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

Zważywszy na charakter IMI, który jest scentralizowanym narzędziem komunikacyjnym opracowanym przez Komisję i eksploatowanym przy użyciu jej infrastruktury, jasne jest, że ułatwi on wprowadzenie i sprawne funkcjonowanie systemu wydawania europejskiej legitymacji zawodowych oraz efektywnego mechanizmu ostrzegania między państwami członkowskimi. Komisja udostępni IMI państwom członkowskim jako nieodpłatną usługę, zapewniając utrzymanie i rozwój, dział pomocy technicznej oraz hosting infrastruktury komputerowej. Zadania te nie mogłyby być realizowane w sposób zdecentralizowany.

IMI pozwala przezwyciężyć przeszkody we współpracy transgranicznej, takie jak bariery językowe, różne kultury administracyjne i kultury pracy oraz brak ustalonych procedur wymiany informacji. Dzięki zaangażowaniu państw członkowskich w projektowanie systemu IMI zapewnia jednolite metody pracy uzgodnione przez wszystkie państwa członkowskie.

6.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

IMI uruchomiono w 2008 r. Obecnie w systemie zarejestrowanych jest ponad 6 700 właściwych organów oraz 11 000 użytkowników. W 2010 r. dokonano około 2 000 operacji wymiany informacji.

Od 2008 r. wykorzystywano IMI w ramach dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Zdobyte doświadczenia były bardzo pozytywne, czego dowodzi liczba wniosków itp. oraz zawarte porozumienie z państwami

członkowskimi w sprawie rozszerzenia systemu na wszystkie zawody. Państwa członkowskie wyrażają potrzebę dalszego stosowania IMI na wszystkich możliwych poziomach, na których ścisłą współpracę uznaje się za niezbędną.

Potrzeba ta wynika z tego, że obecnie stosowane procedury uznawania są zbyt długie i zbyt uciążliwe. Ponadto brakuje mechanizmu ostrzegania mającego zastosowanie do pracowników służby zdrowia. Większość zainteresowanych stron domaga się zaradzenia tej sytuacji. Ponadto efektywna obsługa systemu powiadomień bez narzędzia informatycznego jest nadmiernie złożona i uciążliwa.

6.5.4. *Spójność z ewentualnymi innymi instrumentami finansowymi oraz możliwa synergia*

W komunikacie Komisji „Lepsze zarządzanie jednolitym rynkiem dzięki ściślejszej współpracy administracyjnej: Strategia rozszerzania i rozwoju systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”)” (COM(2011) 75 wersja ostateczna) przedstawiono plan przyszłego rozszerzenia IMI na inne obszary prawa Unii.

W komunikacie Komisji Akt o jednolitym rynku podkreślone zostało znaczenie efektywnego procesu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej²⁷. Jeżeli chodzi o mechanizm ostrzegania, w dyrektywie usługowej (dyrektywa 2006/123/WE) przewidziano już obowiązki w zakresie ostrzegania w odniesieniu do niektórych, ale nie wszystkich specjalistów świadczących usługi w ramach wykonywania tych zawodów. Najpoważniejsza luka dotyczy pracowników służby zdrowia, do których przepisy dyrektywy usługowej nie mają zastosowania.

Dostęp do publicznego interfejsu w celu składania wniosków o europejskie legitymacje zawodowe można zapewnić, między innymi, poprzez pojedyncze punkty kontaktowe.

²⁷ Zob. przypis 6 powyżej.

6.6. Czas trwania działania i jego wpływu finansowego

Wniosek/inicjatywa o nieokreślonym czasie trwania

- wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2013 r. do 2014 r.,
- po którym następuje faza operacyjna. Koszty hostingu, koszty operacyjne i utrzymania są włączone w odpowiednie koszty funkcjonowania systemu IMI.

6.7. Przewidywany(-e) tryb(y) zarządzania²⁸

Bezpośrednie zarządzanie scentralizowane przez Komisję

7. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

7.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Komisja sporządza sprawozdanie roczne dotyczące rozwoju i funkcjonowania IMI. W związku z tym kwestie dotyczące stosowania IMI do celów składania wniosków o europejską legitymację zawodową, wysyłania ostrzeżeń i powiadomień o dyplomach będą objęte odpowiednią sprawozdawczością. Ponadto sprawozdanie poświęcone kwestiom ochrony danych w ramach IMI, w tym kwestiom bezpieczeństwa, będzie okresowo przedkładane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

7.2. System zarządzania i kontroli

7.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Jednym z głównych elementów wniosku jest oparcie systemu wydawania europejskich legitymacji zawodowych, mechanizmu ostrzegania i systemu składania oświadczeń na funkcjach IMI. Komisja jest „właścicielem systemu” w ramach IMI oraz odpowiada za jego bieżące funkcjonowanie, utrzymanie i rozwój. Ryzyko operacyjne w tym zakresie zostało już określone w kontekście funkcjonowania IMI oraz we wniosku dotyczących rozporządzenia w sprawie IMI.

Oprócz ryzyka operacyjnego określonego powyżej dodatkowe ryzyko może wynikać z odmowy przyjęcia narzędzia, jakim jest europejska legitymacja zawodowa, przez dane grupy zawodowe i specjalistów. Innymi słowy, chodzi o ryzyko wynikające z sytuacji, w której system wydawania europejskich legitymacji zawodowych jest w pełni rozwinięty i operacyjny, ale zapotrzebowanie na ten system jest niewielkie lub w ogóle go nie ma. Ponadto właściwe organy mogą uznać dostosowanie za trudne i nie dostarczyć odpowiednich zasobów do celów rozpatrywania wniosków we właściwy sposób i zgodnie z terminami.

²⁸ Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html.

Wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej i mechanizmu ostrzegania wiąże się również z kwestiami ochrony danych, w tym z postępowaniem w przypadku nieuzasadnionych ostrzeżeń. Solidne nowe ramy prawne wymagają również dokładnego bieżącego zarządzania.

7.2.2. *Przewidywane metody kontroli*

Jeżeli chodzi o aspekty europejskiej legitymacji zawodowej, mechanizmu ostrzegania i oświadczeń zależne od funkcjonowania IMI, należy je rozważyć w kontekście działania tego systemu i projektu rozporządzenia w sprawie IMI.

Podejmując działania w celu zaradzenia pozostałym czynnikom ryzyka określonym w pkt 2.2.1 powyżej, Komisja udzieli wsparcia (np. w postaci warsztatów itp.) wszystkim zainteresowanym stronom (np. organom państw członkowskich, organizacjom zawodowym itp.) oraz będzie aktywnie promować wprowadzenie i atrakcyjność nowego systemu.

7.3. **Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom**

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony.

W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej działalności niezgodnej z prawem, w stosunku do IMI zastosowanie mają bez żadnych ograniczeń przepisy mające zwykle zastosowanie do działań Komisji, w tym przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

8. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

8.1. Dział(y) wieloletnich ram finansowych i pozycja(-e) wydatków w budżecie, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące pozycje w budżecie

Dział wieloletnich ram finansowych	Pozycja w budżecie	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Treść.....]	ZRÓŻNICOWANE /NIEZRÓŻNICOWANE ⁽²⁹⁾	państw EFTA ³⁰	krajów kandydujących ³¹	państw trzecich	w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. aa) rozporządzenia finansowego
1A	12.02.01 Wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego	ZRÓŻNICOWANE	TAK	NIE	NIE	NIE
1A	12.01.04 Wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego – Wydatki na administrację i zarządzanie	NIEZRÓŻNICOWANE	TAK	NIE	NIE	NIE
1A	26.03.01.01 Rozwiązania interoperacyjne dla europejskich administracji publicznych (ISA).	ZRÓŻNICOWANE	TAK	TAK	NIE	NIE

²⁹ Zróżnicowane = środki zróżnicowane / Niezróżnicowane = środki niezróżnicowane.

³⁰ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

³¹ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

8.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

8.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych:	1B	Wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego
--	----	---------------------------------------

Dyrekcja generalna: <.....>			Rok 2013	Rok 2014						OGÓLEM
• Środki operacyjne										
12.02.01	Środki na zobowiązania	(1)	362,500	362,500						725,000
	Środki płatności	(2)	362,500	362,500						725,000
OGÓLEM środki dla Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego i Usług										
	Środki na zobowiązania	=1+1a +3	362,500	362,500						725,000
	Środki płatności	=2+2a +3	362,500	362,500						725,000

Oczekuje się, że niniejszy wniosek łącznie z odpowiednimi kosztami rozwoju wejdzie życie w 2013 r. i zostanie przedłużony na rok 2014.

Szczegółowe informacje na temat ogólnego finansowania IMI znajdują się w ocenie skutków finansowych regulacji dołączonej do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) – COM(2011) 522 wersja ostateczna. W tym kontekście zostanie przeanalizowana możliwość finansowania kosztów rozwoju w ramach programu ISA.

• OGÓLEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	362,500	362,500						725,000
	Środki płatności	(5)	362,500	362,500						725,000

• OGÓLEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		(6)																		
OGÓLEM środki na DZIAŁ 1A wieloletnich ram finansowych		Środki na zobowiązania	=4+6	362,500	362,500															725,000
		Środki płatności	=5+6	362,500	362,500															

8.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

– Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki na zobowiązania w EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Określić cele i realizacje	Rodzaj ³²	Średni koszt	Rok 2013		Rok 2014		Rok N+2		Rok N+3		... wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)						OGÓLEM			
			Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba całkowita	Koszt całkowity		
REALIZACJA																				
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 – zwiększona przejrzystość																				
- Realizacja	Ogólnodostępny interfejs	380,000		190,000		190,000														380,000
Cel szczegółowy nr 1 – suma cząstkowa				190,000		190,000														380,000
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2 – funkcja zaplecza organizacyjnego																				
-	Funkcja zaplecza	124,000		62,000		62,000														124,000

³² Realizacje odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

Realizacja	organizacyjnego																		
Cel szczegółowy nr 2 – suma częściowa				62,000		62,000													124,000
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 3 – mechanizm ostrzegania																			
- Realizacja	Mechanizm ostrzegania	160,000		80,000		80,000													160,000
Cel szczegółowy nr 3 – suma częściowa				80,000		80,000													160,000
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 4 – narzędzia powiadamiania																			
- Realizacja	Narzędzia powiadamiania	61,000		30,500		30,500													61,000
Cel szczegółowy nr 4 – suma częściowa				30,500		30,500													61,000
KOSZT OGÓLEM				362,500		362,500													725,000

8.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*

8.2.3.1. Streszczenie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

8.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich

8.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*

- Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi (2013 r.).
- Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z przyszłymi (2014–2020 r.) wieloletnimi ramami finansowymi. Wniosek zostanie objęty przydziałami przewidzianymi już w pozycji w budżecie odnoszącej się do rynku wewnętrznego. Jeżeli chodzi o rok budżetowy 2013, środki zostały włączone do oficjalnego programu finansowania Komisji; jeżeli chodzi o rok 2014 i następné lata, środki te zostały ujęte we wniosku Komisji dotyczącym kolejnych wieloletnich ram finansowych.

8.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

- Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich.

8.3. **Szacunkowy wpływ finansowy na dochody**

- Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.